

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 327

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 50
13 decembrie 2007

Cuprins

I Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie

REGULAMENTE

Regulamentul (CE) nr. 1463/2007 al Comisiei din 12 decembrie 2007 de stabilire a sumelor forfetare la import pentru determinarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume	1
Regulamentul (CE) nr. 1464/2007 al Comisiei din 12 decembrie 2007 de stabilire a măsurii în care cererile de licențe de import introduse în noiembrie 2007 pentru anumite produse lactate din cadrul anumitor contingente tarifare deschise de Regulamentul (CE) nr. 2535/2001 pot fi acceptate	3
★ Regulamentul (CE) nr. 1465/2007 al Comisiei din 12 decembrie 2007 de modificare a anexei V la Regulamentul (CE) nr. 752/2007 al Consiliului cu privire la limitele cantitative pentru anumite produse din oțel din Ucraina	6
★ Regulamentul (CE) nr. 1466/2007 al Comisiei din 12 decembrie 2007 de interzicere a pescuitului de merluciu în zonele ICES VIIIc, IX și X; apele comunitare ale zonei CECAF 34.1.1 de către navele care arborează pavilionul Portugaliei	8

II Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare nu este obligatorie

DECIZII

Consiliu

2007/829/CE:

- ★ Decizia Consiliului din 5 decembrie 2007 privind regimul aplicabil experților și militarilor naționali detașați pe lângă Secretariatul General al Consiliului și de abrogare a Deciziei 2003/479/CE 10

IV Alte acte

SPAȚIUL ECONOMIC EUROPEAN

Autoritatea de Supraveghere a AELS

- ★ Decizia a Autorității de Supraveghere a AELS Nr. 90/04/COL din 23 aprilie 2004 de modificare pentru a patruzeci și șasea oară a normelor procedurale și de fond în domeniul ajutoarelor de stat prin introducerea unui nou capitol, 24C: Aplicarea normelor privind ajutoarele de stat în domeniul serviciului public de radiodifuziune 21

Rectificări

- ★ Rectificare la Regulamentul (CE) nr. 1875/2006 al Comisiei din 18 decembrie 2006 de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 2454/93 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 360, 19.12.2006) 32
- ★ Rectificare la Regulamentul (CE) nr. 1459/2007 al Consiliului din 10 decembrie 2007 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1858/2005 de instituire a unei taxe antidumping definitive asupra importurilor de cabluri de oțel originare, printre altele, din Africa de Sud (JO L 326, 12.12.2007) 32

I

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (CE) NR. 1463/2007 AL COMISIEI

din 12 decembrie 2007

de stabilire a sumelor forfetare la import pentru determinarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 3223/94 al Comisiei din 21 decembrie 1994 de stabilire a normelor de aplicare a regimului de import pentru fructe și legume ⁽¹⁾, în special articolul 4 alineatul (1),

întrucât:

- (1) Regulamentul (CE) nr. 3223/94 prevede, ca urmare a rezultatelor negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay, criteriile pentru stabilirea de către Comisie a sumelor forfetare la import din țările terțe, pentru produsele și termenele menționate în anexa acestuia.

- (2) În conformitate cu criteriile menționate anterior, sumele forfetare la import trebuie stabilite la nivelurile prevăzute în anexa la prezentul regulament,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Sumele forfetare la import prevăzute la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 3223/94 sunt stabilite așa cum este indicat în tabelul din anexă.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare la 13 decembrie 2007.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 12 decembrie 2007.

Pentru Comisie

Jean-Luc DEMARTY

Director general pentru agricultură și dezvoltare rurală

⁽¹⁾ JO L 337, 24.12.1994, p. 66. Regulament modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 756/2007 (JO L 172, 30.6.2007, p. 41).

ANEXĂ

la Regulamentul Comisiei din 12 decembrie 2007 de stabilire a sumelor forfetare la import pentru determinarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume

(EUR/100 kg)

(Cod NC)	Codul țărilor terțe ⁽¹⁾	Suma forfetară la import
0702 00 00	IL	168,9
	MA	91,0
	TN	157,6
	TR	108,7
	ZZ	131,6
0707 00 05	JO	209,9
	MA	47,6
	TR	89,2
	ZZ	115,6
0709 90 70	JO	149,8
	MA	56,0
	TR	108,3
	ZZ	104,7
0709 90 80	EG	359,4
	ZZ	359,4
0805 10 20	AR	12,5
	AU	10,4
	BR	25,6
	SZ	31,4
	TR	100,7
	ZA	38,2
	ZW	20,3
	ZZ	34,2
0805 20 10	MA	79,8
	ZZ	79,8
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	HR	32,2
	IL	66,9
	TR	72,7
	ZZ	57,3
0805 50 10	EG	80,9
	IL	82,7
	TR	105,4
	ZA	65,9
	ZZ	83,7
0808 10 80	AR	79,2
	CA	97,8
	CL	86,0
	CN	76,4
	MK	30,6
	US	87,4
	ZA	82,4
	ZZ	77,1
0808 20 50	AR	71,4
	CN	40,6
	TR	145,7
	US	107,8
	ZZ	91,4

⁽¹⁾ Nomenclatorul țărilor, astfel cum este stabilit de Regulamentul (CE) nr. 1833/2006 al Comisiei (JO L 354, 14.12.2006, p. 19). Codul „ZZ” reprezintă „alte origini”.

REGULAMENTUL (CE) NR. 1464/2007 AL COMISIEI**din 12 decembrie 2007****de stabilire a măsurii în care cererile de licențe de import introduse în noiembrie 2007 pentru anumite produse lactate din cadrul anumitor contingente tarifare deschise de Regulamentul (CE) nr. 2535/2001 pot fi acceptate**

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1255/1999 al Consiliului din 17 mai 1999 privind organizarea comună a piețelor în sectorul laptelui și al produselor lactate ⁽¹⁾,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1301/2006 al Comisiei din 31 august 2006 de stabilire a normelor comune pentru administrarea contingentelor tarifare de import pentru produsele agricole gestionate printr-un sistem de licențe de import ⁽²⁾, în special articolul 7 alineatul (2),

întrucât:

Cererile introduse în perioada 20-30 noiembrie 2007 pentru anumite contingente menționate în anexa I la Regulamentul (CE) nr. 2535/2001 al Comisiei din 14 decembrie 2001 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1255/1999 al Consiliului privind regimul importurilor de

lapte și produse lactate și deschiderea unor contingente tarifare ⁽³⁾ au ca obiect cantități mai mari decât cele disponibile. În consecință, este necesar să se stabilească coeficienți de atribuire pentru cantitățile solicitate,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Cantităților pentru care s-au solicitat licențe de import pentru produsele din cadrul contingentelor menționate la părțile I.A, I.D, I.E, I.F, I.H și I.I din anexa I la Regulamentul (CE) nr. 2535/2001, introduse în perioada 20-30 noiembrie 2007, li se aplică coeficienții de atribuire prezentați în anexa la prezentul regulament.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare la 13 decembrie 2007.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 12 decembrie 2007.

Pentru Comisie

Jean-Luc DEMARTY

Director general pentru agricultură și dezvoltare rurală

⁽¹⁾ JO L 160, 26.6.1999, p. 48. Regulament, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1152/2007 (JO L 258, 4.10.2007, p. 3). Regulamentul (CE) nr. 1255/1999 va fi înlocuit cu Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 (JO L 299, 16.11.2007, p. 1) începând cu 1 iulie 2008.

⁽²⁾ JO L 238, 1.9.2006, p. 13. Regulament, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 289/2007 (JO L 78, 17.3.2007, p. 17).

⁽³⁾ JO L 341, 22.12.2001, p. 29. Regulament, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 487/2007 (JO L 114, 1.5.2007, p. 8).

ANEXA I.A

Număr contingent	Coeficient de atribuire
09.4590	100 %
09.4599	100 %
09.4591	100 %
09.4592	—
09.4593	—
09.4594	100 %
09.4595	1,396665 %
09.4596	100 %

ANEXA I.D

Produse originare din Turcia

Număr contingent	Coeficient de atribuire
09.4101	—

ANEXA I.E

Produse originare din Africa de Sud

Număr contingent	Coeficient de atribuire
09.4151	—

ANEXA I.F

Produse originare din Elveția

Număr contingent	Coeficient de atribuire
09.4155	—

ANEXA I.H

Produse originare din Norvegia

Număr contingent	Coeficient de atribuire
09.4179	100 %

ANEXA I.I

Produse originare din Islanda

Număr contingent	Coeficient de atribuire
09.4205	100 %
09.4206	100 %

REGULAMENTUL (CE) NR. 1465/2007 AL COMISIEI**din 12 decembrie 2007****de modificare a anexei V la Regulamentul (CE) nr. 752/2007 al Consiliului cu privire la limitele cantitative pentru anumite produse din oțel din Ucraina**

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 752/2007 al Consiliului din 30 mai 2007 privind aplicarea anumitor restricții asupra importurilor de anumite produse din oțel din Ucraina ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Comunitatea Europeană și Guvernul Ucrainei au semnat, la 18 iunie 2007, un acord privind comerțul cu anumite produse din oțel ⁽²⁾ (denumit în continuare „acordul”)
- (2) Articolul 10 alineatul (1) din acord prevede că acesta este reînnoit automat în fiecare an, cu condiția ca nicio parte să nu transmită celeilalte părți o notificare în scris a denunțării acordului cu cel puțin șase luni înainte de expirarea sa și că, la fiecare reînnoire anuală, cantitățile din fiecare grup de produse sunt majorate cu 2,5 %.

(3) Ucraina nu a notificat Comunitatea asupra intenției sale de a denunța acordul. Prin urmare, acordul este reînnoit automat și cantitățile din fiecare grup sunt majorate cu 2,5 %.

(4) Regulamentul (CE) nr. 752/2007 ar trebui modificat în consecință,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Limitele cantitative pentru anul 2007 stabilite în anexa V la Regulamentul (CE) nr. 752/2007 sunt înlocuite cu cele pentru anul 2008, stabilite în anexa la prezentul regulament.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare la 1 ianuarie 2008. Aceasta se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 12 decembrie 2007.

Pentru Comisie
Peter MANDELSON
Membru al Comisiei

⁽¹⁾ JO L 178, 6.7.2007, p. 1.

⁽²⁾ JO L 178, 6.7.2007, p. 24.

ANEXĂ

LIMITE CANTITATIVE PENTRU ANUL 2008

(tone)	
Produse	2008
SA. <i>Produse laminate plate</i>	
SA1. Bobine	194 750
SA2. Tablă groasă	399 750
SA3. Alte produse laminate plate	143 500
SB. <i>Profile lungi</i>	
SB1. Grinzi	51 250
SB2. Bare de sârmă	199 875
SB3. Alte produse lungi	363 875

Notă: SA și SB sunt categorii de produse.

SA1-SA3 și SB1-SB3 sunt grupe de produse.

REGULAMENTUL (CE) NR. 1466/2007 AL COMISIEI**din 12 decembrie 2007****de interzicere a pescuitului de merluciu în zonele ICES VIIIc, IX și X; apele comunitare ale zonei
CECAF 34.1.1 de către navele care arborează pavilionul Portugaliei**

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 2371/2002 al Consiliului din 20 decembrie 2002 privind conservarea și exploatarea durabilă a resurselor piscicole în conformitate cu politica comună în domeniul pescuitului ⁽¹⁾, în special articolul 26 alineatul (4),având în vedere Regulamentul (CEE) nr. 2847/93 al Consiliului din 12 octombrie 1993 de instituire a unui sistem de control aplicabil politicii comune din domeniul pescuitului ⁽²⁾, în special articolul 21 alineatul (3),

întrucât:

- (1) Regulamentul (CE) nr. 41/2007 al Consiliului din 21 decembrie 2006 de stabilire, pentru anul 2007, a posibilităților de pescuit și a condițiilor conexe privind anumite stocuri de pești și grupe de stocuri de pești, aplicabile în apele Comunității și, în raport cu navele Comunității, în apele în care sunt necesare limitări ale capturilor ⁽³⁾, stabilește cotele pentru anul 2007.
- (2) În conformitate cu informațiile primite de către Comisie, capturile din stocul menționat în anexa la prezentul regulament, realizate de către navele care arborează pavilionul statului membru menționat în respectiva anexă sau care sunt înmatriculate în statul membru respectiv, au epuizat cota stabilită pentru anul 2007.

- (3) Prin urmare, este necesară interzicerea pescuitului pentru aceste stocuri, precum și a păstrării la bord, a transbordării și a debarcării acestora,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

*Articolul 1***Epuizarea cotei**

Cota de pescuit alocată pentru 2007 statului membru menționat în anexa la prezentul regulament pentru stocul indicat în textul acesteia se consideră epuizată de la data stabilită în anexa menționată anterior.

*Articolul 2***Interdicții**

Pescuitul din stocul menționat în anexa la prezentul regulament de către navele care arborează pavilionul statului membru în cauză sau care sunt înmatriculate în respectivul stat membru se interzice de la data stabilită în anexa respectivă. Ulterior datei respective, se interzice păstrarea la bord, transbordarea sau debarcarea stocului în cauză, capturat de navele menționate.

*Articolul 3***Intrare în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 12 decembrie 2007.

Pentru Comisie

Fokion FOTIADIS

Director general pentru pescuit și probleme maritime

⁽¹⁾ JO L 358, 31.12.2002, p. 59. Regulament modificat prin Regulamentul (CE) nr. 865/2007 (JO L 192, 24.7.2007, p. 1).

⁽²⁾ JO L 261, 20.10.1993, p. 1. Regulament modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1967/2006 (JO L 409, 30.12.2006, p. 11).

⁽³⁾ JO L 15, 20.1.2007, p. 1. Regulament modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 898/2007 al Comisiei (JO L 196, 28.7.2007, p. 22).

ANEXĂ

Nr.	86
Stat membru	Portugalia
Resurse	HKE/8C3411
Specie	Merluciu (<i>Merluccius merluccius</i> .)
Zonă	VIIIc, IX și X; apele comunitare ale zonei CECAF 34.1.1
Data	24.11.2007

II

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare nu este obligatorie)

DECIZII

CONSILIU

DECIZIA CONSILIULUI

din 5 decembrie 2007

privind regimul aplicabil experților și militarilor naționali detașați pe lângă Secretariatul General al Consiliului și de abrogare a Deciziei 2003/479/CE

(2007/829/CE)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 28 alineatul (1),

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 207 alineatul (2),

întrucât:

(1) Experții naționali detașați (END) și militarii naționali detașați (denumiți în continuare „militari detașați”) ar trebui să permită Secretariatului General al Consiliului (SGC) să beneficieze de cunoștințele lor și de experiența lor profesională de înalt nivel, în special în domeniile în care o astfel de competență nu este disponibilă imediat.

(2) Prezenta decizie ar trebui să favorizeze schimbul de experiență și de cunoștințe profesionale în domeniul politicilor europene, prin afectarea temporară a experților din administrațiile publice ale statelor membre sau din organizațiile internaționale pe lângă serviciile SGC.

(3) END ar trebui să provină din administrațiile publice ale statelor membre sau din organizații internaționale.

(4) Drepturile și obligațiile END și ale militarilor detașați, stabilite prin prezenta decizie, ar trebui să garanteze că aceștia se achită de sarcinile lor numai în interesul SGC.

(5) Având în vedere natura temporară a sarcinilor lor, precum și statutul lor special, END și militarii detașați nu ar trebui să exercite nici una dintre responsabilitățile care revin SGC în temeiul prerogativelor sale de drept public, cu excepția derogărilor prevăzute prin prezenta decizie.

(6) Prezenta decizie ar trebui să stabilească toate condițiile de angajare a END și a militarilor detașați și ar trebui să se aplice indiferent de originea creditelor bugetare utilizate pentru acoperirea cheltuielilor.

(7) De asemenea, ar trebui să se prevadă dispoziții speciale pentru militarii detașați pe lângă SGC, astfel încât să se constituie Statul Major al Uniunii Europene.

(8) Având în vedere că prezentul regim îl înlocuiește pe cel stabilit prin Decizia 2003/479/CE a Consiliului ⁽¹⁾, este necesar ca aceasta din urmă să fie abrogată, fără a aduce atingere continuării aplicării sale în ceea ce privește toate detașările aflate în curs la data intrării în vigoare a prezentei decizii,

⁽¹⁾ JO L 160, 28.6.2003, p. 72. Decizie modificată ultima dată prin Decizia 2007/456/CE (JO L 173, 3.7.2007, p. 27).

DECIDE:

CAPITOLUL 1

DISPOZITII GENERALE

Articolul 1

Domeniul de aplicare

(1) Prezentul regim se aplică experților naționali detașați (END) pe lângă Secretariatul General al Consiliului (SGC) de către administrațiile publice ale statelor membre. Acesta se aplică, de asemenea, experților detașați de o organizație internațională.

(2) Persoanele cărora li se aplică prezentul regim rămân în serviciul angajatorului lor pe perioada detașării și continuă să fie remunerate de acest angajator.

(3) SGC decide cu privire la angajarea END în funcție de necesități și de posibilitățile bugetare. Secretarul general adjunct stabilește modalitățile acestei angajări.

(4) Cu excepția cazului în care se acordă o derogare de către secretarul general adjunct, derogare care este exclusă în domeniul politicii externe și de securitate comune (PESC)/politicii europene de securitate și apărare (PESA), END trebuie să aibă cetățenia unui stat membru. Recrutarea END se efectuează pornind de la o bază geografică cât mai largă, dintre resortisanții statelor membre. Statele membre și SGC cooperează pentru a asigura, în măsura posibilului, respectarea echilibrului între bărbați și femei, precum și respectarea principiului egalității de șanse.

(5) Detașarea se pune în aplicare printr-un schimb de scrisori între Direcția generală personal și administrație a SGC și reprezentanța permanentă a statului membru respectiv sau, după caz, organizația internațională. Locul detașării trebuie să fie menționat în schimbul de scrisori. La schimbul de scrisori se anexează o copie a regului aplicabil END pe lângă SGC.

Articolul 2

Durata detașării

(1) Durata detașării nu poate fi mai mică de șase luni, nici mai mare de doi ani, și poate face obiectul unor prelungiri succesive pentru o durată totală care să nu depășească patru ani.

(2) Prin derogare de la dispozițiile alineatului (1), durata detașării unui END în vederea participării la pregătirea unor operațiuni militare sau civile sau în vederea studierii lansării acestora poate fi mai mică de șase luni.

(3) Durata preconizată a detașării se stabilește odată cu punerea la dispoziție, în cadrul schimbului de scrisori menționat la articolul 1 alineatul (5). Aceeași procedură se aplică și în cazul prelungirii perioadei de detașare.

(4) Un END care a făcut deja obiectul unei detașări pe lângă SGC poate fi detașat din nou, în conformitate cu normele interne stabilite pentru durata maximă a prezenței acestui personal în cadrul serviciilor SGC și întotdeauna în următoarele condiții:

(a) END continuă să îndeplinească condițiile de eligibilitate pentru detașare;

(b) trebuie să fi trecut o perioadă de cel puțin șase ani între sfârșitul perioadei de detașare precedente și o nouă detașare; în cazul în care, la sfârșitul primei detașări, END a beneficiat de un contract suplimentar diferit, termenul de șase ani începe să curgă de la expirarea acestui contract. Această dispoziție nu împiedică acceptarea de către SGC a detașării unui END a cărui primă detașare a durat mai puțin de patru ani, însă, în acest caz, noua detașare nu depășește partea rămasă din perioada de patru ani;

(c) perioada prevăzută la litera (b) se reduce la trei ani în cazul în care durata primei detașări este mai mică de șase luni.

Articolul 3

Locul detașării

END sunt detașați la Bruxelles, într-un birou de legătură al SGC sau în orice alt loc în care Uniunea Europeană acționează în cadrul unei decizii adoptate de Consiliu. Locul de detașare poate fi modificat în cursul perioadei de detașare, prin intermediul unui nou schimb de scrisori, în conformitate cu articolul 1 alineatul (5), în cazul în care posibilitatea de modificare a locului nu era prevăzută în schimbul de scrisori inițial. Administrația care detașează expertul național este informată cu privire la eventualele modificări ale locului de detașare.

Articolul 4

Sarcini

(1) END sprijină funcționarii SGC sau agenții temporari și îndeplinește sarcinile care îi sunt încredințate.

Funcțiile exercitate se definesc de comun acord de SGC și administrația care detașează expertul național, în interesul serviciilor și ținând seama de calificările candidatului.

(2) END participă la misiuni și reuniuni:

- (a) numai în cazul în care însoțește un funcționar al SGC sau un agent temporar; sau
- (b) în cazul în care este singur, numai în calitate de observator sau numai în scopul informării.

END nu poate angaja SGC față de exterior, cu excepția unui mandat special acordat în acest sens, sub autoritatea secretarului general/întalului reprezentant, de către directorul general al serviciului respectiv.

(3) SGC este singurul responsabil pentru aprobarea rezultatelor sarcinilor îndeplinite de către END.

(4) Serviciile SGC implicate, angajatorul END și END depun eforturi, în măsura posibilului, pentru a evita orice conflict de interese și orice apariție a unui astfel de conflict în ceea ce privește sarcinile END pe parcursul detașării. În acest scop, SGC informează în timp util END și pe angajatorul acestuia cu privire la sarcinile preconizate și le solicită amândurora să confirme în scris că nu văd nici un motiv pentru a nu afecta END acestor sarcini. END este invitat, în special, să declare orice conflict potențial între anumite aspecte ale situației sale familiale (în special activitățile profesionale ale membrilor apropiați ai familiei sale sau unele dintre principalele interese financiare proprii sau ale acestor membri) și sarcinile preconizate pe durata detașării.

Angajatorul și END se angajează să semnaleze SGC orice schimbare care, pe parcursul detașării, ar putea da naștere unor asemenea conflicte.

(5) În cazul în care SGC consideră că natura sarcinilor încredințate END necesită precauții speciale în materie de securitate, se obține o autorizație de securitate înainte de detașarea END.

(6) În cazul nerespectării alineatelor (2), (3), (4) și (7), SGC poate pune capăt detașării END în conformitate cu articolul 8 alineatul (2) litera (c).

(7) Prin derogare de la dispozițiile alineatului (1) primul paragraf și ale alineatului (2) primul paragraf, secretarul general adjunct poate, la propunerea directorului general al serviciului în cadrul căruia este afectat END, să îi încredințeze END sarcini specifice și să îl mandateze pe acesta în vederea realizării uneia sau a mai multor misiuni specifice, după ce se asigură de absența oricărui conflict de interese.

Articolul 5

Drepturi și obligații

(1) Pe durata perioadei de detașare:

- (a) END își îndeplinește sarcinile și se comportă ținând seama numai de interesele Consiliului;
- (b) END se abține de la orice act, în special de la orice exprimare publică a opiniilor, care riscă să aducă atingere demnității funcției sale;
- (c) orice END care, în exercitarea funcțiilor sale, trebuie să se pronunțe cu privire la o problemă în abordarea sau soluționarea căreia are un interes personal de natură să îi compromită independența, informează șeful serviciului căruia îi este afectat cu privire la aceasta;
- (d) END nu publică, nici nu determină publicarea, singur sau în colaborare, a nici unui text al cărui subiect are legătură cu activitatea Uniunii Europene, fără a fi obținut o autorizație în acest sens în condițiile și în conformitate cu normele în vigoare în cadrul SGC. Această autorizație nu poate fi refuzată decât în cazul în care publicarea preconizată este de natură să aducă atingere intereselor Uniunii Europene;
- (e) toate drepturile aferente lucrărilor efectuate de către END în exercitarea sarcinilor sale revin SGC;
- (f) END are obligația de a domicilia la locul de detașare sau la o asemenea distanță față de acesta încât să nu fie împiedicat în exercitarea activităților sale;
- (g) END are obligația de a-l sprijini sau de a-l consilia pe superiorul pe lângă care a fost detașat și este răspunzător în fața acestui superior pentru executarea sarcinilor care îi sunt încredințate;
- (h) END nu acceptă, în exercitarea funcțiilor sale, nicio instrucțiune din partea angajatorului sau a guvernului său național. El nu efectuează nici o activitate nici pentru angajatorul său, nici pentru guverne, nici pentru vreo altă persoană, societate privată sau administrație publică.

(2) Pe durata detașării și ulterior, END are obligația de a da dovadă de cea mai mare discreție cu privire la faptele și informațiile de care a luat cunoștință în îndeplinirea sau cu ocazia îndeplinirii sarcinilor sale. El nu comunică, sub nicio formă, nici unei persoane care nu este autorizată să ia cunoștință de acestea, nici un document și nicio informație care nu au fost făcute publice în mod legal și nu utilizează documentele sau informațiile respective în beneficiul său personal.

(3) La încheierea detașării, END are în continuare obligația de a acționa cu integritate și discreție pentru îndeplinirea noilor sarcini care îi sunt încredințate și pentru acceptarea anumitor posturi sau avantaje.

În acest scop, în cei trei ani care urmează perioadei de detașare, END informează fără întârziere SGC cu privire la funcțiile sau sarcinile pe care trebuie să le îndeplinească pentru angajatorul său și care ar putea da naștere unui conflict de interese în raport cu sarcinile îndeplinite de acesta pe parcursul detașării.

(4) END se supune normelor de securitate în vigoare în cadrul SGC.

(5) Nerespectarea dispozițiilor alineatelor (1), (2) și (4) pe durata detașării poate determina SGC să înceteze detașarea END, în temeiul articolului 8 alineatul (2) litera (c).

Articolul 6

Nivel, experiență profesională și cunoștințe lingvistice

(1) Pentru a fi detașat pe lângă SGC, END trebuie să dispună de o experiență profesională de cel puțin trei ani cu normă întreagă în funcții administrative, științifice, tehnice, de consiliere sau de supraveghere, echivalente celor din grupele de funcții AD sau AST, astfel cum sunt acestea definite în Statutul funcționarilor Comunităților Europene, precum și în Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Comunităților. Angajatorul END furnizează SGC, înainte de detașare, o adeverință de angajare a expertului referitoare la ultimele douăsprezece luni.

(2) END trebuie să cunoască temeinic o limbă comunitară și să cunoască în mod satisfăcător o a doua limbă pentru a putea îndeplini sarcinile care îi sunt încredințate.

Articolul 7

Suspendarea detașării

(1) SGC poate autoriza suspendări ale detașării și poate stabili condițiile acestora. Pe durata acestor suspendări:

(a) indemnizațiile menționate la articolele 15 și 16 nu se plătesc;

(b) cheltuielile menționate la articolele 18 și 19 nu se rambursează decât în cazul în care suspendarea se face la cererea SGC.

(2) SGC informează angajatorul END.

Articolul 8

Încetarea detașării

(1) Sub rezerva alineatului (2), detașarea poate înceta la cererea SGC sau a angajatorului END, cu condiția acordării unui preaviz de trei luni, sau la cererea END, cu condiția acordării unui preaviz de aceeași durată și sub rezerva acordului SGC.

(2) În anumite circumstanțe excepționale, detașarea poate fi încetată fără preaviz:

(a) de către angajatorul END, în cazul în care interesele esențiale ale angajatorului o impun;

(b) prin acord între SGC și angajator, în urma unei cereri adresate de către END celor două părți, în cazul în care interesele esențiale, personale sau profesionale o impun;

(c) de către SGC, în cazul nerespectării de către END a obligațiilor care îi revin în temeiul prezentului regim. În prealabil se oferă END posibilitatea de a-și prezenta apărarea.

(3) În cazul în care detașarea încetează în temeiul alineatului (2) litera (c), SGC informează de îndată angajatorul cu privire la aceasta.

CAPITOLUL II

CONDIȚII DE LUCRU

Articolul 9

Asigurările sociale

(1) Înaintea detașării, angajatorul de care depinde expertul național care urmează a fi detașat certifică SGC faptul că END se supune în continuare, pe durata detașării sale, legislației privind asigurările sociale care se aplică administrației publice sau organizației internaționale unde acesta este angajat și care ia în sarcina sa cheltuielile efectuate în străinătate.

(2) Din momentul preluării funcției, END este asigurat împotriva riscurilor de accident. SGC transmite END o copie a dispozițiilor aplicabile în ziua în care se prezintă la serviciul competent al Direcției generale administrație și personal pentru a îndeplini formalitățile legate de detașare.

(3) În cazul în care, în cadrul unei misiuni la care participă END în aplicarea articolului 4 alineatul (2) și a articolului 20 sau atunci când, date fiind riscurile specifice locului de detașare, este necesară o asigurare suplimentară sau specifică, cheltuielile aferente acesteia sunt suportate de SGC.

Articolul 10

Programul de lucru

(1) END se supune normelor în vigoare în cadrul SGC în ceea ce privește programul de lucru. Aceste norme pot fi modificate în funcție de necesitățile serviciului de către secretarul general adjunt.

(2) END lucrează cu normă întreagă pe toată durata detașării. La cererea justificată corespunzător a unei direcții generale, directorul general al Direcției administrație și personal poate autoriza un END să lucreze cu normă redusă, după ce a obținut acordul angajatorului acestuia, cu condiția ca acest lucru să fie compatibil cu interesele SGC.

(3) În cazul în care programul de lucru cu normă redusă este autorizat, END lucrează cel puțin jumătate din durata normală a programului de lucru.

(4) Se pot acorda END indemnizațiile în vigoare în cadrul SGC în cadrul unui program de muncă continuu sau în schimburi sau pentru obligația de rămâne la dispoziția instituției la locul de muncă sau la domiciliu.

Articolul 11

Absența pe motiv de boală sau accident

(1) În caz de absență pe motiv de boală sau accident, END își anunță superiorul ierarhic în cel mai scurt timp, indicând adresa sa la momentul respectiv. END are obligația de a prezenta un certificat medical în cazul în care lipsește mai mult de trei zile și poate fi supus unui control medical organizat de către SGC.

(2) Atunci când absențele pe motiv de boală sau accident de mai puțin de trei zile depășesc, în cursul unei perioade de douăsprezece luni, un total de douăsprezece zile, END are obligația de a prezenta un certificat medical pentru orice nouă absență pe motiv de boală.

(3) În cazul în care concediul medical depășește o lună sau durata serviciului îndeplinit de către END, fiind luată în considerare numai cea mai lungă dintre aceste două perioade, indemnizațiile prevăzute la articolul 15 alineatele (1) și (2) se suspendă automat. Această dispoziție nu se aplică în cazul unei boli legate de sarcină. Concediul medical nu se poate prelungi dincolo de durata detașării persoanei în cauză.

(4) Cu toate acestea, END care este victimă a unui accident legat de locul său de muncă survenit pe perioada de detașare

continuă să primească toate indemnizațiile prevăzute la articolul 15 alineatele (1) și (2), pe toată perioada incapacității sale de muncă și până la sfârșitul perioadei de detașare.

Articolul 12

Concedii anuale, concedii speciale și zile libere

(1) END are dreptul la două zile lucrătoare și jumătate de concediu pe lună întreagă de serviciu prestat (treizeci de zile pe an calendaristic).

(2) Concediul este condiționat de obținerea unei autorizații prealabile din partea serviciului unde este repartizat END.

(3) Unui END i se poate acorda, în urma unei cereri motivate, un concediu special în următoarele cazuri:

— căsătoria END: două zile;

— boală gravă a soțului/soției: până la trei zile pe an;

— decesul soțului/soției: patru zile;

— boală gravă a unei rude pe linie ascendentă: până la două zile pe an;

— decesul unei rude pe linie ascendentă: două zile;

— nașterea unui copil: zece zile, care trebuie luate în cursul lunii următoare nașterii;

— boală gravă a unui copil: până la două zile pe an;

— mutare în vederea preluării funcției: până la două zile;

— decesul unui copil: patru zile.

La cererea motivată corespunzător a persoanei în cauză, se poate acorda un concediu special suplimentar de două zile în decurs de douăsprezece luni.

(4) La cererea motivată corespunzător a angajatorului END, se pot acorda până la două zile de concediu special de către SGC într-o perioadă de douăsprezece luni. Cererile sunt examinate caz cu caz.

(5) În cazul unui program de lucru cu normă redusă, durata concediului anual se reduce proporțional.

(6) Nu se poate efectua nicio rambursare pentru concediul anual care nu a fost efectuat la sfârșitul perioadei de detașare.

(7) Alineatul (3) nu se aplică END a căror perioadă de detașare este mai mică de șase luni. Cu toate acestea, unui END a căruia perioadă de detașare este mai mică de șase luni i se poate acorda, pe baza unei cereri motivate din partea sa, un concediu special printr-o decizie a directorului general al serviciului unde este repartizat END. Acest concediu special nu poate să depășească trei zile pentru întreaga perioadă a detașării. Înainte de a acorda concediul respectiv, responsabilul menționat anterior trebuie să consulte directorul general al direcției administrație și personal.

Articolul 13

Concediul de maternitate

(1) În caz de maternitate, END i se acordă un concediu de maternitate de douăzeci de săptămâni, timp în care aceasta primește indemnizațiile prevăzute la articolul 15. Concediul începe cel mai devreme cu șase săptămâni înainte de data probabilă a nașterii menționată în certificat și se încheie cel mai devreme la 14 săptămâni după data nașterii. În cazul unei nașteri multiple sau premature sau în cazul nașterii unui copil cu handicap, durata concediului este de 24 de săptămâni. În sensul prezentei dispoziții, nașterea prematură este nașterea care are loc înainte de sfârșitul celei de-a treizeci și patra săptămâni de sarcină.

(2) Atunci când legislația națională a angajatorului END prevede un concediu de maternitate mai lung, detașarea este suspendată pe perioada care o depășește pe cea acordată de către SGC. În acest caz, la sfârșitul detașării se adaugă o perioadă echivalentă cu perioada de suspendare, în cazul în care interesul SGC justifică acest lucru.

(3) END poate solicita, ca alternativă, o suspendare a detașării care să acopere în totalitate perioadele acordate pentru concediul de maternitate. În acest caz, la sfârșitul detașării se adaugă o perioadă echivalentă cu perioada de suspendare, în cazul în care interesul SGC justifică acest lucru.

Articolul 14

Gestionare și control

Gestionarea și controlul concediilor se încredințează administrației SGC. Controlul timpului de lucru și al absențelor este de competența direcției generale sau a serviciului unde este repartizat END.

CAPITOLUL III

INDEMNIZAȚII ȘI CHELTUIELI

Articolul 15

Indemnizații

(1) END are dreptul, pe durata detașării, la o indemnizație zilnică de ședere. Dacă distanța dintre locul de reședință și locul

de detașare este egală cu sau mai mică de 150 km, indemnizația este de 29,44 EUR. Aceasta este de 117,74 EUR în cazul în care această distanță este mai mare de 150 de km.

(2) În cazul în care END nu a beneficiat de nici o rambursare a cheltuielilor sale de mutare, nici din partea SGC, nici din partea angajatorului, se acordă o indemnizație lunară suplimentară în conformitate cu tabelul de mai jos:

Distanța dintre locul de origine și locul de detașare (în km)	Suma în euro
0-150	0
> 150	75,68
> 300	134,54
> 500	218,65
> 800	353,20
> 1 300	555,03
> 2 000	664,37

Această indemnizație se plătește lunar la scadență. Aceasta este datorată până la sfârșitul lunii în care, după caz, END a efectuat mutarea, în temeiul articolului 19 alineatul (1).

(3) Aceste indemnizații se datorează pentru perioadele de misiune, de concedii anuale, de concediu de maternitate, de concedii speciale și pentru zilele libere acordate de către SGC.

(4) În momentul preluării funcției, END beneficiază de un avans a cărui valoare este echivalentă cu șaptezeci și cinci de zile de indemnizație de ședere, iar această plată duce la stingerea oricărui drept la noi indemnizații de ședere zilnice pentru perioada căreia îi corespunde. În cazul încetării definitive a funcțiilor END pe lângă SGC înainte de expirarea perioadei luate în considerare la calcularea avansului, END este obligat să restituie suma corespunzătoare părții restante din perioada respectivă.

(5) La efectuarea schimbului de scrisori prevăzut la articolul 1 alineatul (5), SGC este informat cu privire la orice beneficiu similar celor prevăzute la alineatele (1), (2), (7) și (8) din prezentul articol, primit de către END. Valoarea acestuia se deduce din indemnizațiile corespunzătoare plătite de către SGC.

(6) Indemnizațiile zilnice și lunare se ajustează în fiecare an, fără efect retroactiv, în funcție de adaptarea salariilor de bază ale funcționarilor Comunității din Bruxelles și Luxemburg.

(7) Pentru END repartizat la un birou de legătură al SGC sau în orice alt loc în care Uniunea Europeană acționează în cadrul unei decizii adoptate de Consiliu, indemnizațiile de ședere menționate la alineatele (1) și, respectiv, (2) ale prezentului articol pot fi înlocuite cu o indemnizație de cazare, printr-o decizie motivată a directorului general al Direcției administrație și personal, atunci când circumstanțele legate de costul locuințelor în locul de detașare justifică acest lucru.

(8) O indemnizație specială, stabilită în funcție de locul de detașare, în cazul în care acesta se află în afara teritoriului Uniunii Europene, pentru a ține seama de costul vieții sau de condițiile de viață deosebit de dificile, poate fi acordată printr-o decizie motivată a directorului general al Direcției administrație și personal. Această indemnizație este plătită lunar, iar valoarea sa este stabilită la un procent cuprins între 10 și 15 % din salariul de bază al unui funcționar de gradul AD 6 sau AST 4, prima treaptă, în funcție de categoria în care este încadrat END.

Articolul 16

Indemnizație forfetară suplimentară

(1) Cu excepția cazului în care locul de origine al END se află la o distanță de cel mult 150 de km de locul de detașare, END primește, după caz, o indemnizație forfetară suplimentară egală cu diferența dintre salariul anual brut plătit de către angajatorul său (minus alocațiile familiale), majorat cu eventualele indemnizații plătite de către SGC, și salariul de bază al unui funcționar de gradul AD 6 sau AST 4, prima treaptă, în funcție de categoria în care este încadrat END.

(2) Această indemnizație este ajustată o dată pe an, fără efect retroactiv, în funcție de adaptarea salariilor de bază ale funcționarilor Comunității.

Articolul 17

Locurile de recrutare, de detașare, de origine și de întoarcere

(1) În sensul prezentului regim, se consideră

- drept loc de recrutare, locul în care END își exercita funcțiile pentru angajatorul său imediat înainte de detașare;
- drept loc de detașare, locul în care este situat serviciul sau biroul SGC la care este repartizat END sau locul în care END își desfășoară activitatea în cadrul unei decizii adoptate de Consiliu;
- drept loc de origine, locul în care se află sediul angajatorului său;

— drept loc de întoarcere, locul în care END urmează să își desfășoare activitatea principală după încheierea perioadei de detașare.

(2) În cazul în care locul de recrutare sau locul de întoarcere este situat în afara teritoriului Uniunii Europene sau într-un stat membru altul decât cel în care se află sediul angajatorului END, sau dacă END nu desfășoară nici o activitate profesională după încheierea perioadei de detașare, locul de origine se consideră, după caz, fie drept loc de recrutare, fie drept loc de întoarcere.

Locul de recrutare, locul sau locurile de detașare și locul de origine sunt stabilite în schimbul de scrisori prevăzut la articolul 1 alineatul (5). Locul de întoarcere se stabilește pe baza unei declarații a angajatorului END.

(3) În sensul aplicării prezentului articol, circumstanțele legate de sarcinile îndeplinite de către END pentru un alt stat decât cel al locului de detașare sau pentru o organizație internațională nu se iau în considerare.

Articolul 18

Cheltuieli de călătorie

(1) END al cărui loc de recrutare este situat la o distanță mai mare de 150 de km de locul de detașare este îndreptățit la rambursarea cheltuielilor sale de călătorie la începutul perioadei de detașare:

- (a) pentru el însuși/ea însăși;
- (b) pentru soț/soție și copiii aflați în întreținere, în cazul în care aceste persoane locuiesc împreună cu END și mutarea este rambursată de către SGC.

(2) Cu excepția transportului aerian, suma rambursată este forfetară și limitată la costul călătoriei cu trenul, la tarif de clasa a doua fără supliment. Același lucru este valabil și în cazul deplasărilor cu automobilul. În cazul în care transportul pe calea ferată depășește 500 de km sau în cazul în care itinerarul obișnuit presupune traversarea unei mări, rambursarea călătoriei cu avionul se poate ridica până la echivalentul costului călătoriei cu avionul la tarif redus (PEX sau APEX), necesitând prezentarea biletelor și a tichetelor de îmbarcare.

(3) END are dreptul pentru propria persoană și, dacă este cazul, pentru persoanele vizate la alineatul (1) litera (b) la rambursarea cheltuielilor de călătorie până la locul de întoarcere la sfârșitul perioadei de detașare, respectând limitele menționate anterior. Această rambursare nu poate avea ca obiect plata unei sume mai mari decât cea la care END ar fi avut dreptul în cazul întoarcerii la locul de recrutare.

(4) În cazul în care END se mută din locul de recrutare la locul de detașare, el are dreptul în fiecare an la o sumă forfetară egală cu prețul călătoriei retur de la locul de detașare la locul de origine, pentru el însuși, pentru soț/soție și copiii aflați în întreținerea sa, pe baza dispozițiilor în vigoare în cadrul SGC.

Articolul 19

Cheltuieli de mutare

(1) END își poate muta mobilierul și efectele personale de la locul de recrutare la locul de detașare, pe cheltuiala SGC și cu condiția obținerii acordului prealabil al acestuia, în conformitate cu dispozițiile în vigoare în cadrul SGC în ceea ce privește rambursarea cheltuielilor de mutare, în măsura în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) durata inițială a detașării trebuie să fie de doi ani;
- (b) locul de recrutare al END trebuie să fie situat la o distanță de cel puțin 100 de km de locul de detașare;
- (c) mutarea trebuie să intervină în termen de șase luni de la data începerii perioadei de detașare;
- (d) autorizația trebuie solicitată cu cel puțin două luni înainte de data prevăzută pentru mutare;
- (e) cheltuielile de mutare nu sunt rambursate de către angajator;
- (f) END trebuie să transmită SGC originalul devizelor, al chitanțelor și al facturilor, precum și o atestare din partea angajatorului END prin care se confirmă faptul că acesta nu își asumă cheltuielile de mutare.

(2) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (3), în cazul în care mutarea la locul de detașare a fost rambursată de către SGC, END este îndreptățit, la sfârșitul detașării, cu condiția obținerii în prealabil a unei autorizații, la rambursarea cheltuielilor de mutare de la locul de detașare la locul de întoarcere, în conformitate cu dispozițiile în vigoare în cadrul SGC în ceea ce privește rambursarea cheltuielilor de mutare, în măsura în care sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (1) literele (d) și (e), precum și următoarele condiții:

- (a) mutarea nu poate avea loc înainte de cele șase luni premergătoare sfârșitului detașării;
- (b) mutarea trebuie încheiată în termen de șase luni de la încheierea perioadei de detașare;
- (c) valoarea cheltuielilor de mutare rambursate de SGC pentru mutarea la încheierea perioadei de detașare nu poate să

depășească valoarea cheltuielilor de mutare la care ar fi avut dreptul în cazul întoarcerii la locul de recrutare;

(d) după transmiterea SGC a originalelor devizelor, chitanțelor și facturilor pentru mutare, precum și a unui atestat din partea angajatorului END prin care se confirmă faptul că acesta nu își asumă totalitatea sau o parte din cheltuielile de mutare.

(3) END a cărui detașare se încheie la cererea sa ori a angajatorului său, în decurs de doi ani de la începutul detașării, nu are dreptul la rambursarea cheltuielilor de mutare la încheierea perioadei de detașare.

Articolul 20

Misiuni și cheltuieli de misiune

- (1) END poate fi trimis în misiune, în conformitate cu articolul 4.
- (2) Cheltuielile de misiune se rambursează în conformitate cu dispozițiile în vigoare în cadrul SGC.

Articolul 21

Formare

Acțiunile de formare organizate de către SGC sunt accesibile pentru END în cazul în care interesul SGC justifică acest lucru. Interesul rezonabil al END, având în vedere, în special, evoluția carierei sale după detașare, este luat în considerare atunci când trebuie adoptată o decizie privind urmarea unor cursuri.

Articolul 22

Dispoziții administrative

(1) END se prezintă în prima zi a detașării la serviciul competent din cadrul Direcției generale administrație și personal pentru a îndeplini formalitățile administrative necesare. Preluarea funcției are loc la data de întâi sau șaisprezece a lunii.

(2) END repartizat la un birou de legătură al SGC se prezintă la serviciul competent al SGC aflat la locul său de detașare.

(3) Plățile se efectuează de către serviciul competent al SGC în euro într-un cont bancar deschis la o instituție bancară din Bruxelles. Pentru END detașați în alte locuri decât Bruxelles, plățile pot fi efectuate în euro într-un cont bancar deschis la o instituție bancară fie din Bruxelles, fie de la locul de origine al END. Indemnizația de cazare poate fi plătită într-o altă monedă într-un cont bancar deschis la o instituție bancară de la locul de detașare.

CAPITOLUL IV

EXPERȚI NAȚIONALI DETAȘAȚI CARE EFECTUEAZĂ O DETAȘARE PE PERIOADĂ SCURTĂ FĂRĂ PLATĂ*Articolul 23***END care efectuează o detașare pe perioadă scurtă fără plată**

(1) În sensul prezentei decizii, se înțelege prin END care efectuează o detașare pe perioadă scurtă fără plată (END-PSFP) un END cu specializare înaltă, detașat pentru îndeplinirea unei sarcini foarte specifice pentru o perioadă maximă de trei luni. Această detașare nu implică plata niciunei indemnizații sau cheltuieli de către Consiliu, cu excepția, după caz, a celor prevăzute la articolul 28 și fără a aduce atingere unui acord diferit între SGC și administrația care detașează END-PSFP.

(2) END-PSFP nu poate fi detașat decât în situații excepționale, cu autorizația secretarului general adjunct. Detașarea unui END-PSFP nu poate avea ca obiectiv decât îndeplinirea unor sarcini a căror executare ar fi dificil de asigurat într-un termen foarte scurt de către SGC. Acesta este cazul următoarelor situații:

— misiunile de explorare;

— planificarea și evaluarea operațiunilor de gestionare a crizelor specifice;

— participarea la exerciții de gestionare a crizelor specifice.

(3) Sub rezerva dispozițiilor articolelor 23-28, regimul prevăzut la articolele 1-14 și 20-22 se aplică, de asemenea, END-PSFP.

(4) Fără a aduce atingere articolului 5, comportamentul END-PSFP trebuie să reflecte întotdeauna faptul că acesta este detașat pe lângă Consiliu și trebuie să fie întotdeauna adaptat demnității funcției sale.

*Articolul 24***Durata detașării**

(1) Perioada menționată la articolul 23 alineatul (1) poate fi prelungită o singură dată cu o perioadă maximă de trei luni.

(2) END-PSFP care a făcut obiectul unei detașări pe lângă SGC poate fi detașat din nou în conformitate cu normele stabilite de prezenta decizie și totdeauna în condițiile următoare:

— trebuie să fi trecut o perioadă de cel puțin un an între sfârșitul perioadei de detașare precedente și o nouă

detașare, în cazul în care END este detașat în regimul prezentului capitol;

— trebuie să fi trecut o perioadă de cel puțin trei ani între sfârșitul perioadei de detașare precedente și o nouă detașare, în cazul în care END este detașat în regimul articolului 1 al prezentei decizii.

(3) În situații excepționale, perioada stabilită la alineatul (2) prima liniuță poate fi scurtată printr-o decizie a secretarului general adjunct.

*Articolul 25***Domeniu de aplicare**

(1) În schimbul de scrisori menționat la articolul 1 alineatul (5) se menționează persoana responsabilă în cadrul direcției generale sau al direcției, al unității, al misiunii sau al exercițiului pe lângă care END-PSFP urmează să fie detașat, precum și o descriere detaliată a sarcinilor pe care trebuie să le îndeplinească acesta.

(2) În ceea ce privește sarcinile concrete care îi revin acestuia, END-PSFP primește instrucțiuni din partea responsabilului menționat la alineatul (1).

*Articolul 26***Asigurarea**

Fără a aduce atingere articolului 28 și prin derogare de la dispozițiile articolului 9 alineatul (2), END-PSFP nu este asigurat de către SGC împotriva riscurilor de accident.

*Articolul 27***Condiții de muncă**

(1) Prin derogare de la dispozițiile articolului 10 alineatul (1), END-PSFP este obligat să respecte normele în ceea ce privește programul de lucru în vigoare la locul său de detașare. Normele respective pot fi modificate de persoana responsabilă în cadrul unității administrative, al misiunii sau al exercițiului pe lângă care END-PSFP este detașat, în cazul în care departamentul o necesită.

(2) Prin derogare de la articolul 10 alineatul (2) teza a doua, END-PSFP lucrează numai cu normă întreagă pe durata detașării.

(3) Articolul 10 alineatul (4) nu se aplică END-PSFP.

(4) Gestionarea și controlul prezenței și al concediilor END-PSFP revin responsabilului menționat la articolul 25 alineatul (2).

(5) Alineatele (3), (4) și (7) ale articolului 12 nu sunt aplicabile END-PSFP. Cu toate acestea, unui END-PSFP i se poate acorda, în baza unei cereri motivate din partea sa, un concediu special prin decizia directorului general al serviciului unde este repartizat. Acest concediu special nu poate să depășească 3 zile pentru întreaga perioadă a detașării. Înainte de a acorda concediul respectiv, responsabilul menționat anterior trebuie să consulte directorul general al direcției administrație și personal.

Articolul 28

Misiuni

(1) În cazul în care END-PSFP participă la misiuni în alt loc decât cel de detașare, acesta este rambursat conform normelor în vigoare privind rambursarea misiunilor funcționarilor, cu excepția cazului în care s-a încheiat un alt acord între SGC și administrația care detașează END-PSFP.

(2) În cazul în care, în cadrul unei misiuni, funcționarilor li se acordă de către SGC o asigurare specială pentru grad înalt de risc, acest beneficiu este acordat, în egală măsură, END-PSFP care participă la misiunea în cauză.

(3) END-PSFP care participă la o misiune în afara teritoriului Uniunii Europene este supus acordurilor de securitate în vigoare în cadrul SGC, în cadrul misiunilor respective.

CAPITOLUL V

APLICAREA REGIMULUI MILITARILOR NAȚIONALI DETAȘAȚI

Articolul 29

Regimul militarilor detașați

Sub rezerva dispozițiilor articolelor 30-42, regimul capitolelor precedente se aplică și militarilor detașați pe lângă SGC pentru a constitui Statul Major al Uniunii Europene, în conformitate cu Decizia 2001/80/PESC a Consiliului din 22 ianuarie 2001 de instituire a Statului Major al Uniunii Europene ⁽¹⁾.

Articolul 30

Condiții

Militarii detașați trebuie să fie încadrați într-un serviciu remunerat în cadrul unei forțe armate a unui stat membru pe durata detașării lor. Aceștia trebuie să aibă cetățenia unui stat membru.

Articolul 31

Angajarea

Prin derogare de la dispozițiile articolului 1 alineatul (3) teza a doua, secretarul general/întul reprezentant stabilește modalitățile de angajare a militarilor detașați.

⁽¹⁾ JO L 27, 30.1.2001, p. 7. Decizie modificată prin Decizia 2005/395/PESC (JO L 132, 26.5.2005, p. 17).

Articolul 32

Schimbul de scrisori

În sensul aplicării dispozițiilor articolului 1 alineatul (5), schimbul de scrisori are loc între secretarul general/întul reprezentant și reprezentanța permanentă a statului membru în cauză. Schimbul de scrisori respectiv trebuie să menționeze, de asemenea, orice eventuală limitare a participării END la misiuni.

Articolul 33

Durata detașării

(1) Prin derogare de la dispozițiile articolului 2 alineatul (1), durata detașării nu poate fi mai mică de șase luni, nici mai mare de trei ani și poate face obiectul unor prelungiri succesive pentru o durată totală care să nu depășească patru ani.

(2) Prin derogare de la dispozițiile articolului 2 alineatul (4) litera (b), în afara cazurilor excepționale, o perioadă de minimum trei ani trebuie să fi trecut între sfârșitul perioadei de detașare precedente și o nouă detașare, în cazul în care condițiile justifică acest lucru și de comun acord cu secretarul general/întul reprezentant.

Articolul 34

Sarcini

Prin derogare de la dispozițiile articolului 4 alineatul (1), militarii detașați care acționează sub autoritatea secretarului general/întului reprezentant asigură misiunea, îndeplinesc sarcinile și exercită funcțiile care le revin în conformitate cu anexa la Decizia 2001/80/PESC.

Articolul 35

Angajamente externe

Prin derogare de la articolul 4 alineatul (2) paragraful al doilea, militarii detașați nu pot angaja SGC față de exterior fără un mandat special acordat sub autoritatea secretarului general/întului reprezentant.

Articolul 36

Autorizația de securitate

Prin derogare de la dispozițiile articolului 4 alineatul (5), nivelul corespunzător al autorizației de securitate a militarului detașat, care nu poate fi inferior nivelului SECRET, trebuie stipulat în schimbul de scrisori menționat la articolul 1 alineatul (5).

Articolul 37

Experiența profesională

Prin derogare de la dispozițiile articolului 6 alineatul (1), poate fi detașat pe lângă SGC militarul care lucrează la nivel administrativ sau consultativ și care face dovada unui înalt grad de competență pentru sarcinile care trebuie să fie îndeplinite.

Articolul 38

Suspendarea și încheierea detașării

(1) În sensul aplicării articolului 7 alineatul (1) militarului detașat, autorizația se acordă de către secretarul general/întul reprezentant.

(2) Prin derogare de la dispozițiile articolului 8 alineatul (2), se poate pune capăt unei detașări fără aviz prealabil, în cazul în care interesele SGC sau ale administrației naționale de care aparține militarul detașat impun acest lucru sau din orice alt motiv justificat.

Articolul 39

Nerespectarea gravă a obligațiilor

(1) Se poate pune capăt fără preaviz unei detașări în cazul nerespectării grave a obligațiilor care îi revin militarului detașat, săvârșite voluntar sau din neglijență. Prin derogare de la articolul 8 alineatul 2 litera (c), decizia este luată de către secretarul general/întul reprezentant, persoana în cauză având în prealabil posibilitatea de a-și prezenta apărarea. Înainte de a lua o decizie, secretarul general/întul reprezentant îl informează pe reprezentantul permanent al statului membru al cărui resortisant este militarul detașat. În urma acestei decizii, indemnizațiile prevăzute la articolele 18 și 19 nu se mai acordă.

Înainte de decizia menționată la primul paragraf, militarul detașat poate face obiectul unei măsuri de suspendare în caz de nerespectare gravă invocată împotriva sa de către secretarul general/întul reprezentant, persoana în cauză având în prealabil posibilitatea de a-și prezenta apărarea. Indemnizațiile menționate la articolele 15 și 16 nu se plătesc pe durata acestei suspendări, care nu poate depăși trei luni.

(2) Secretarul general/întul reprezentant poate să informeze autoritățile naționale de orice încălcare a regimului stabilit sau a normelor prevăzute de prezenta decizie de către militarul detașat.

(3) Militarul detașat continuă să se supună normelor disciplinare naționale.

Articolul 40

Programul de lucru

Articolul 10 alineatul (2) teza a doua nu se aplică militarului detașat.

Articolul 41

Concediu special

Prin derogare de la dispozițiile articolului 12 alineatul (4), se poate acorda de către SGC un concediu special suplimentar și neremunerat, în scopul formării de către angajator și la cererea motivată corespunzător a acestuia.

Articolul 42

Indemnizații

Prin derogare de la articolul 15 alineatul (1) și de la articolul 16, schimbul de scrisori menționat la articolul 1 alineatul (5) poate stipula că indemnizațiile prevăzute la aceste articole nu vor fi plătite.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 43

Abrogare

Decizia 2003/479/CE a Consiliului se abrogă. Cu toate acestea, ea se aplică în continuare tuturor detașărilor aflate în curs la data intrării în vigoare a prezentei decizii, fără a aduce atingere articolului 44.

Articolul 44

Efecte

Prezenta decizie produce efecte de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică oricărei noi detașări sau prelungiri de detașare începând cu prima zi a lunii următoare celei în care prezenta decizie începe să producă efecte.

Adoptată la Bruxelles, 5 decembrie 2007.

Pentru Consiliu

Președintele

J. VIEIRA DA SILVA

IV

(Alte acte)

SPAȚIUL ECONOMIC EUROPEAN

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE A AELS

DECIZIA A AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE A AELS

Nr. 90/04/COL

din 23 aprilie 2004

de modificare pentru a patruzeci și șasea oară a normelor procedurale și de fond în domeniul ajutoarelor de stat prin introducerea unui nou capitol, 24C: Aplicarea normelor privind ajutoarele de stat în domeniul serviciului public de radiodifuziune

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE A AELS,

AVÂND ÎN VEDERE Acordul privind Spațiul Economic European ⁽¹⁾, în special articolele 61-63 și Protocolul 26,

AVÂND ÎN VEDERE Acordul dintre statele AELS privind Instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție ⁽²⁾, în special articolul 24 și articolul 5 alineatul (2) litera (b), precum și articolul 1 din partea I a Protocolului 3,

ÎNTRUCÂT, în temeiul articolului 24 din Acordul privind Instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție, Autoritatea de Supraveghere a AELS aduce la îndeplinire dispozițiile Acordului SEE privind ajutoarele de stat;

ÎNTRUCÂT în temeiul articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Acordul privind Instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție, Autoritatea de Supraveghere a AELS emite comunicări sau orientări privind chestiuni reglementate de Acordul SEE, dacă Acordul SEE sau Acordul privind Instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție prevăd în mod expres sau dacă Autoritatea de Supraveghere a AELS consideră că este necesar;

REAMINTIND normele procedurale și de fond în domeniul ajutoarelor de stat ⁽³⁾ adoptate la 19 ianuarie 1994 de Autoritatea de Supraveghere a AELS ⁽⁴⁾;

⁽¹⁾ Denumit în continuare „Acordul SEE”.

⁽²⁾ Denumit în continuare „Acordul privind Instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție”.

⁽³⁾ Denumite în continuare „Orientările privind ajutoarele de stat”.

⁽⁴⁾ Publicate inițial în JO L 231, 3.9.1994 și în Suplimentul SEE nr. 32 de la aceeași dată, astfel cum au fost modificate ultima dată prin Decizia nr. 62/04/COL din 31 martie 2004 (încă nepublicată).

ÎNTRUCÂT, la 17 octombrie 2001, Comisia Europeană a adoptat o nouă comunicare stabilind principiile de aplicare a normelor privind ajutoarele de stat în domeniul serviciului public de radiodifuziune ⁽⁵⁾;

ÎNTRUCÂT prezenta comunicare are relevanță și pentru SEE;

ÎNTRUCÂT trebuie asigurată o aplicare unitară a normelor privind ajutoarele de stat pe teritoriul SEE;

ÎNTRUCÂT, în conformitate cu punctul II din titlul „GENERALITĂȚI” de la finalul anexei XV la Acordul SEE, Autoritatea de Supraveghere a AELS urmează să adopte, după consultarea Comisiei, acte corespunzătoare celor adoptate de Comisia Europeană;

ÎN URMA consultării Comisiei Europene;

REAMINTIND că Autoritatea de Supraveghere a AELS a consultat statele AELS într-o reuniune multilaterală pe această temă,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

1. Orientările privind ajutoarele de stat sunt modificate prin introducerea unui nou capitol, 24C, Aplicarea normelor privind ajutoarele de stat în domeniul serviciului public de radiodifuziune. Noul capitol este inclus în anexa la prezenta decizie.

⁽⁵⁾ Comunicarea Comisiei cu privire la aplicarea normelor privind ajutoarele de stat în domeniul serviciului public de radiodifuziune, JO C 320, 15.11.2001, p. 5.

2. Statele AELS sunt informate prin intermediul unei scrisori care conține o copie a prezentei decizii și a anexei respective.
3. Comisia Europeană este informată, în conformitate cu litera (d) din Protocolul 27 la Acordul SEE, printr-o copie a prezentei decizii, inclusiv anexa respectivă.
4. Decizia, inclusiv anexa, se publică în secțiunea SEE a *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene* și în suplimentul SEE la acesta.
5. Prezenta decizie este autentică în limba engleză.

Adoptată la Bruxelles, 23 aprilie 2004.

Pentru Autoritatea de Supraveghere a AELS

Hannes HAFSTEIN
Președintele

Einar M. BULL
Membru al Colegiului

ANEXĂ

24C. APLICAREA NORMELOR PRIVIND AJUTOARELE DE STAT ÎN DOMENIUL SERVICIULUI PUBLIC DE RADIODIFUZIUNE ⁽¹⁾**24C.1. Introducere**

1. În ultimele două decenii, sectorul radiodifuziunii a fost supus unei serii de schimbări importante. Eliminarea monopolurilor, apariția de noi operatori și dezvoltarea rapidă a tehnologiei au modificat în mod fundamental mediul concurențial. Difuzarea programelor de televiziune era, în mod tradițional, o activitate rezervată. Încă de la început, această activitate a fost desfășurată, în majoritatea cazurilor, de către întreprinderi publice într-un regim de monopol, în principal ca o consecință a numărului limitat de frecvențe de radiodifuziune disponibile și a barierelor importante la intrarea pe piață.
2. Cu toate acestea, în anii 1970, dezvoltarea economică și tehnologică a permis statelor AELS să autorizeze, într-o măsură din ce în ce mai mare, alți operatori de radiodifuziune. În consecință, statele AELS au decis să deschidă piața pentru concurență. Aceasta a permis consumatorilor să beneficieze de o gamă mai largă de opțiuni, deoarece numeroase canale suplimentare și noi servicii au devenit disponibile; de asemenea, a fost favorizată apariția și dezvoltarea de operatori europeni importanți, dezvoltarea noilor tehnologii și un nivel mai ridicat de pluralism în sectorul respectiv. Concomitent cu deschiderea pieței pentru concurență, statele AELS au considerat că serviciile publice de radiodifuziune trebuie păstrate pentru a garanta acoperirea unor domenii variate și satisfacerea nevoilor pe care operatorii privați nu ar fi reușit să le satisfacă la un nivel optim.
3. Intensificarea concurenței, precum și prezența operatorilor finanțați de către stat au contribuit la creșterea preocupării pentru egalitatea de tratament, care a fost adusă în atenția Autorității de către operatorii privați. Plângerile se referă la preținse încălcări ale articolului 61 din Acordul SEE cu privire la sistemele de finanțare publică instituite în favoarea serviciilor publice de radiodifuziune.
4. Prezentele orientări stabilesc principiile pe care le va urma Autoritatea la aplicarea articolului 61 și a articolului 59 alineatul (2) din Acordul SEE în ceea ce privește finanțarea serviciilor publice de radiodifuziune de către stat. Respectarea acestor principii va asigura politicii Autorității de Supraveghere a AELS în domeniu cea mai mare transparență posibilă.

24C.2. Rolul serviciului public de radiodifuziune

1. Așa cum prevede Rezoluția Consiliului CE și a reprezentanților guvernelor statelor membre ale CE din 25 ianuarie 1994 privind serviciul public de radiodifuziune (denumită în continuare „Rezoluția privind serviciul public de radiodifuziune”) ⁽²⁾, „având în vedere funcțiile sale culturale, sociale și democratice asupra binelui comun, serviciul public de radiodifuziune deține o importanță vitală în promovarea democrației, a pluralismului, a coeziunii sociale, a diversității lingvistice și culturale”.
2. Serviciul public de radiodifuziune, cu toate că are o importanță economică evidentă, nu este comparabil cu un serviciu public desfășurat în alte sectoare economice. Nu există un alt serviciu public care, în același timp, să dispună de acces la un segment de populație atât de vast, să ofere acestuia un volum atât de mare de informații și să transmită și să influențeze astfel atât opiniile individuale, cât și opinia publică.
3. Serviciul public de radiodifuziune joacă un rol important în promovarea diversității culturale în fiecare țară, în oferirea unor programe educaționale, în informarea obiectivă a opiniei publice, în asigurarea pluralismului și în oferirea unui divertisment de calitate, în mod democratic și gratuit ⁽³⁾.
4. În plus, radiodifuziunea este, în general, percepută drept o sursă de informații fiabilă și reprezintă principala sursă de informare pentru o parte considerabilă a populației. Astfel, aceasta îmbogățește dezbaterile publice și, în ultimă instanță, garantează tuturor cetățenilor participarea într-o măsură echitabilă la viața publică.
5. Rolul serviciului public ⁽⁴⁾ în general este recunoscut de Acordul SEE. Principala dispoziție în acest sens o constituie articolul 59 alineatul (2) din Acordul SEE, care are următorul conținut: „Întreprinderilor cărora li se încredințează gestiunea serviciilor de interes economic general sau având caracterul unui monopol producător de venituri se supun normelor din prezentul acord, în special normelor referitoare la concurență, în măsura în care aplicarea acestor norme nu obstrucționează, în drept sau în fapt, executarea anumitor sarcini care le-au fost atribuite. Dezvoltarea comerțului nu trebuie să fie afectată într-o asemenea măsură încât să contravină intereselor părților contractante.”

⁽¹⁾ Prezentul capitol se bazează într-o mare măsură pe Comunicarea Comisiei cu privire la aplicarea normelor privind ajutoarele de stat în domeniul serviciului public de radiodifuziune, JO C 320, 15.11.2001, p. 5.

⁽²⁾ JO C 30, 5.2.1999, p. 1; încorporat în Acordul SEE la anexa X punctul 4, ca document de care părțile contractante iau act, prin Decizia nr. 118/1999, JO L 325, 21.12.2000, p. 33 și Suplimentul SEE nr. 60, 21.12.2000, p. 423 (islandeză) și p. 424 (norvegiană); intrată în vigoare la 1.10.1999.

⁽³⁾ „Era digitală și politica audiovizuală europeană. Raportul Grupului la nivel înalt privind politica audiovizuală europeană”, 1998.

⁽⁴⁾ Pentru scopul prezentelor orientări, sintagma „serviciu public” corespunde sintagmei „serviciilor de interes economic general” utilizate în articolul 59 alineatul (2) din Acordul SEE.

6. Curtea de Justiție a Comunităților Europene a recunoscut în două cazuri că difuzarea serviciilor de televiziune poate fi considerată printre „serviciile de interes economic general” în temeiul articolului 86 alineatul (2) din Tratatul CE ⁽⁵⁾. Curtea Europeană de Justiție a subliniat faptul că aceste servicii se supun dispozițiilor privind concurența, cu excepția cazului în care se demonstrează că aplicarea normelor ar fi incompatibilă cu realizarea sarcinilor specifice ⁽⁶⁾.
7. Rezoluția privind serviciul public de radiodifuziune, luând în considerare natura specială a serviciului radiodifuziunii, a stabilit principiile și condițiile conform cărora dispozițiile Tratatului de instituire a Comunităților Europene trebuie aplicate în acest sector:

„Dispozițiile Tratatului de instituire a Comunității Europene nu aduc atingere competenței statelor membre de a participa la finanțarea serviciului public de radiodifuziune în măsura în care finanțarea se acordă serviciilor de radiodifuziune cu scopul ca acestea să își îndeplinească misiunea de serviciu public, așa cum a fost ea conferită, definită și organizată de fiecare stat membru, și în măsura în care finanțarea respectivă nu aduce atingere condițiilor schimburilor și concurenței în Comunitate, într-o măsură care ar fi contrară interesului comun, iar realizarea misiunii acestui serviciu public trebuie să fie luată în considerare.”

Deoarece rezoluția este încorporată în Acordul SEE ca un act de care părțile contractante iau act ⁽⁷⁾, principii similare celor citate se vor aplica în SEE.

8. Rezoluția privind serviciul public de radiodifuziune a afirmat încă o dată importanța serviciului public de radiodifuziune pentru viața socială, democratică și culturală: „Accesul larg al publicului la diferite canale și servicii, fără discriminare și pe baza egalității de șanse, constituie o condiție prealabilă necesară pentru îndeplinirea misiunii speciale a serviciului public de radiodifuziune.” În plus, serviciul public de radiodifuziune trebuie „să beneficieze de progresul tehnologic”, să ofere „publicului avantajele noilor servicii audiovizuale și de informare și ale noilor tehnologii” și să se implice în „dezvoltarea și diversificarea activităților în era digitală”. În cele din urmă, „serviciul public de radiodifuziune trebuie să fie în măsură să continue furnizarea unei game largi de programe, în conformitate cu misiunea sa, astfel cum a fost definită de către statele membre, pentru a se adresa societății în ansamblul său; în acest context, eforturile serviciului public de radiodifuziune de atragere a unui public cât mai larg sunt legitime.”
9. Având în vedere aceste caracteristici, specifice sectorului radiodifuziunii, mandatul de serviciu public care cuprinde, așa cum prevede Rezoluția privind serviciul public de radiodifuziune, „o gamă variată de programe, în conformitate cu misiunea sa”, poate fi considerat în principiu legitim, întrucât are ca scop oferirea de programe variate și echilibrate, în măsură să mențină un anumit nivel al audienței pentru serviciile publice de radiodifuziune și să asigure, astfel, îndeplinirea misiunii acestora, respectiv satisfacerea nevoilor democratice, sociale și culturale ale societății și garantarea pluralismului.
10. Trebuie observat faptul că operatorii privați, dintre care un anumit număr sunt supuși unor obligații de serviciu public, participă, de asemenea, la realizarea obiectivelor Rezoluției privind serviciul public de radiodifuziune, în măsura în care contribuie la garantarea pluralismului, la îmbogățirea dezbaterilor culturale și politice și la extinderea gamei de programe.

24C.3. Contextul juridic

1. Aplicarea normelor privind ajutoarele de stat pentru un serviciu public de radiodifuziune trebuie să ia în considerare o serie de elemente diferite. Acordul SEE include articolul 61 privind ajutorul de stat și articolul 59 alineatul (2) privind aplicarea normelor din Acordul SEE și, în special, a normelor privind concurența serviciilor de interes economic general. Protocolul 3 la Acordul privind Instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție stabilește regulamentul de procedură în cazurile de ajutor de stat.
2. Pentru Comunitățile Europene, Tratatul de la Amsterdam a introdus o dispoziție specială (articolul 16 din Tratatul CE) privind serviciile de interes economic general și un protocol de interpretare privind sistemul serviciilor publice de radiodifuziune. Tratatul de la Maastricht introdusese deja un articol care stabilea rolul Comunității în domeniul culturii (articolul 151 din Tratatul CE) și o clauză de eventuală compatibilitate a ajutorului de stat pentru promovarea culturii [articolul 87 alineatul (3) litera (d) din Tratatul CE]. Acordul SEE nu conține o „derogare culturală” similară celei din articolul 87 alineatul (3) litera (d) din Tratatul CE. Totuși, aceasta nu înseamnă că o derogare pentru astfel de măsuri este exclusă. După cum s-a întâmplat deja în cazuri precedente, Autoritatea poate aproba astfel de măsuri de sprijin din motive culturale, pe baza articolului 61 alineatul (3) litera (c) din Acordul SEE ⁽⁸⁾.

⁽⁵⁾ Articolul 86 alineatul (2) din Tratatul CE corespunde articolului 59 alineatul (2) din Acordul SEE.

⁽⁶⁾ Cauza T-69/89 *Radio Telefís Éireann c. Comisiei*, Culegere 1991, p. II 485, punctul 82; Cauza 155/73 *Giuseppe Sacchi*, Culegere 1974, p. 409, punctul 15.

⁽⁷⁾ A se vedea nota de subsol 2.

⁽⁸⁾ Decizia 32/02/COL a Autorității de Supraveghere a AELS din 20.2.2002 privind producția cinematografică și activitățile conexe cinematografiei în Norvegia. Mai multe detalii sunt disponibile la punctul 24.C.5.2 a prezentelor Orientări.

3. Directiva 89/552/CEE din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune⁽⁹⁾, așa cum a fost modificată prin Directiva 97/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁰⁾, a fost încorporată în anexa X la Acordul SEE⁽¹¹⁾. Directiva 80/723/CEE din 25 iunie 1980 privind transparența relațiilor financiare dintre statele membre și întreprinderile publice, precum și transparența financiară din cadrul anumitor întreprinderi⁽¹²⁾, așa cum a fost modificată prin Directiva 2000/52/CE a Comisiei din 26 iulie 2000⁽¹³⁾, a fost încorporată în cadrul juridic al Acordului SEE prin Decizia nr. 6/2001 a Comitetului mixt al SEE⁽¹⁴⁾. Prezentele norme sunt supuse interpretării de către Curtea AELS în cadrul „pilonului AELS” și de către Curtea Europeană de Justiție și Tribunalul European de Primă Instanță în cadrul „pilonului comunitar”. De asemenea, Autoritatea a adoptat mai multe orientări cu privire la aplicarea normelor privind ajutorul de stat, care corespund unor comunicări similare elaborate de Comisia Europeană.

24C.4. Aplicabilitatea articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE

24C.4.1. Caracterul de ajutor de stat al finanțării publice a serviciilor publice de radiodifuziune

1. Articolul 61 alineatul (1) din Acordul SEE: „Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul acord, orice ajutor acordat de statele membre ale CE, statele AELS sau din resurse de stat, în orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producției anumitor mărfuri este incompatibil cu funcționarea prezentului acord, în măsura în care afectează comerțul dintre părțile contractante.”
2. Efectul, și nu scopul intervenției statului reprezintă elementul esențial pentru a stabili caracterul acestuia de ajutor de stat în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE. Finanțarea de către stat a serviciilor publice de radiodifuziune trebuie considerată ajutor de stat în măsura în care îndeplinește criteriile menționate anterior. Aceste servicii sunt finanțate în mod normal din bugetul de stat sau prin intermediul unor taxe percepute proprietarilor de televizoare. În anumite cazuri, statul efectuează aporturi de capital sau anulări de datorii în favoarea serviciilor publice de radiodifuziune. Măsurile financiare în cauză sunt în mod normal efectuate de către autoritățile publice și presupun un transfer de resurse de stat. În plus, în cazul în care aceste măsuri nu respectă testul investitorului în economia de piață, conform capitolului 19 din Orientările privind ajutoarele de stat, elaborate de Autoritate, privind participarea autorităților publice la capitalul întreprinderilor, și capitolului 20 privind aplicarea dispozițiilor în materie de ajutoare de stat la întreprinderile publice din industria prelucrătoare⁽¹⁵⁾, acestea favorizează, în majoritatea cazurilor, doar anumiți operatori și, în consecință, pot denatura concurența. În mod evident, existența ajutoarelor de stat va trebui determinată de la caz la caz, ținând cont de natura specifică a finanțării⁽¹⁶⁾.
3. Așa cum a remarcat Curtea Europeană de Justiție, „Atunci când un ajutor acordat de stat sau prin intermediul unor resurse de stat consolidează poziția unei întreprinderi în raport cu alte întreprinderi concurente în cadrul comerțului intracomunitar, acestea din urmă trebuie considerate a fi influențate de respectivul ajutor”⁽¹⁷⁾. În general, se poate considera că finanțarea acordată de stat serviciilor publice de radiodifuziune influențează comerțul între părțile contractante. Acest fapt este evident în cazul achiziționării și al vânzării drepturilor de difuzare, care se realizează de multe ori la nivel internațional. De asemenea, în cazul serviciilor publice de radiodifuziune autorizate să vândă spații publicitare, publicitatea are un efect transfrontalier, în special în zonele lingvistice omogene situate de o parte și de alta a frontierelor naționale. În plus, structura acționariatului operatorilor comerciali poate cuprinde mai multe state SEE.
4. Potrivit jurisprudenței Curții Europene de Justiție și a Tribunalului de Primă Instanță⁽¹⁸⁾, în general orice transfer de resurse de stat către o anumită întreprindere trebuie considerat drept ajutor de stat [în măsura în care se îndeplinesc toate condițiile de aplicare a articolului 87 alineatul (1) din Tratatul CE]. Cu toate acestea, așa cum a decis Curtea Europeană de Justiție în hotărârea adoptată în cazul *Altmark Trans GmbH*⁽¹⁹⁾ (denumită în continuare „hotărârea Altmark”), „în cazul în care o măsură de stat trebuie considerată drept o compensare pentru serviciile oferite de întreprinderile beneficiare la îndeplinirea obligațiilor de serviciu public, astfel încât întreprinderile în cauză nu se bucură de un real avantaj financiar, iar măsura nu are ca efect favorizarea unei poziții concurențiale superioare celor ale întreprinderilor cu care concurează, această măsură nu intră sub incidența articolului 92 alineatul (1) [în prezent articolul 87 alineatul (1) din Tratatul CE]”.

⁽⁹⁾ JO L 298, 17.10.1989, p. 23.

⁽¹⁰⁾ JO L 202, 30.7.1997, p. 60.

⁽¹¹⁾ Decizia nr. 82/1999 a Comitetului mixt al SEE, JO L 296, 23.11.2000, p. 39 și Suplimentul SEE nr. 54, 23.11.2000, p. 99 (islandeză) și partea 2, p. 69 (norvegiană); în vigoare la 1.7.2000.

⁽¹²⁾ JO L 195, 29.7.1980, p. 35, încorporat în anexa XV la Acordul SEE.

⁽¹³⁾ JO L 193, 29.7.2000, p. 75.

⁽¹⁴⁾ JO L 66, 8.3.2001, p. 48 și Suplimentul SEE nr. 12, 8.3.2001, p. 6; intrat în vigoare la 1.6.2002.

⁽¹⁵⁾ Capitolul 19 din Orientările privind ajutoarele de stat se bazează pe Buletinul CE 9-1984 privind aplicarea (fostelor) articole 92 și 93 din Tratatul CEE pentru participarea autorităților publice la capitalul întreprinderilor. Capitolul 20 corespunde Comunicării Comisiei către statele membre privind aplicarea (fostelor) articole 92 și 93 din Tratatul CEE (actualele articole 87 și 88 din Tratatul CE) și a articolului 5 din Directiva 80/723/CEE a Comisiei pentru întreprinderile publice din sectorul industriei prelucrătoare, JO C 307, 13.11.1993, p. 3.

⁽¹⁶⁾ A se vedea Deciziile NN 88/98 ale Comisiei, *Finanțarea unui canal de știri cu difuzare 24 de ore din 24 de către BBC, fără publicitate, cu taxă de licență*, JO C 78, 18.3.2000, p. 6, și NN 70/98, *Ajutor de stat în favoarea canalelor publice de radiodifuziune „Kinderkanal” și „Phoenix”*, JO C 238, 21.8.1999, p. 3.

⁽¹⁷⁾ Cauzele 730/79, *Phillip Morris Holland c. Comisiei*, Culegere 1980, p. 2671, punctul 11; C-303/88, *Italia c. Comisiei*, Culegere 1991, p. I-1433, punctul 27; C-156/98, *Germania c. Comisiei*, Culegere 2000, p. I-6857, punctul 33.

⁽¹⁸⁾ Cauzele T-106/95, *FFSA et al. c. Comisiei*, Culegere 1997, p. II-229; T-46/97, *SIC c. Comisiei*, Culegere 2000, p. II-2125 și C-332/98, *Franta c. Comisiei*, Culegere 2000, p. I-4833.

⁽¹⁹⁾ Cauza C-280/00 *Altmark Trans GmbH, Regierungspräsidium Magdeburg c. Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH*, Culegere 2003, p. I-7747, punctul 89 și următoarele.

5. Conform hotărârii *Altmark* a Curții Europene de Justiție, pentru a nu fi calificată drept ajutor de stat, o astfel de compensație trebuie să îndeplinească cele patru condiții enumerate în continuare:
- în primul rând, întreprinderea beneficiară trebuie să aibă efectiv de îndeplinit obligații de serviciu public, iar aceste obligații trebuie să fie definite clar;
 - în al doilea rând, parametrii pe baza cărora se calculează compensația trebuie să fie stabiliți în prealabil, într-o manieră obiectivă și transparentă, pentru a evita ca aceasta să confere un avantaj economic care ar putea favoriza întreprinderea beneficiară față de întreprinderi concurente;
 - în al treilea rând, compensația nu trebuie să depășească suma necesară acoperirii totale sau parțiale a costurilor ocazionate de executarea obligațiilor de serviciu public, luându-se în considerare veniturile aferente și un profit rezonabil pentru îndeplinirea acestor obligații;
 - în al patrulea rând, atunci când întreprinderea însărcinată cu executarea obligațiilor de serviciu public într-un caz concret nu a fost aleasă în conformitate cu procedura privind achizițiile publice care ar permite selectarea ofertantului capabil să presteze aceste servicii la costul cel mai mic pentru comunitate, nivelul compensației necesare trebuie determinat pe baza unei analize a costurilor pe care o întreprindere obișnuită, bine gestionată și echipată în mod corespunzător cu mijloace de transport, astfel încât să îndeplinească cerințele necesare de serviciu public, le-ar fi înregistrat pentru a executa aceste obligații, luându-se în considerare atât veniturile aferente, cât și un profit rezonabil pentru executarea acestor obligații.
6. Autoritatea va lua în considerare această interpretare a Curții Europene de Justiție la evaluarea plăților pentru compensarea pentru serviciu public în temeiul articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE. Sprijinul acordat de stat, care îndeplinește condițiile menționate anterior nu constituie prin urmare un ajutor de stat în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE și nu trebuie notificat Autorității.

24C.4.2. *Natura ajutorului: ajutoare existente și ajutoare noi*

1. Sistemele de finanțare în prezent în vigoare în majoritatea statelor AELS au fost introduse cu mult timp în urmă. Ca primă etapă, Autoritatea trebuie să stabilească așadar dacă aceste sisteme pot fi considerate „ajutoare existente” în sensul articolului 1 alineatul (1) din partea I a Protocolului 3 la Acordul privind Instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție ⁽²⁰⁾.
2. Ajutoarele existente sunt reglementate de articolul 1 alineatul (1) din partea I a Protocolului 3 la Acordul privind Instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție care prevede următoarele: „Autoritatea de Supraveghere a AELS, împreună cu statele AELS, verifică permanent toate sistemele de ajutor existente în aceste state. Autoritatea le propune acestora măsurile utile cerute de dezvoltarea treptată sau de funcționarea Acordului SEE.”
3. În conformitate cu articolul 1 litera (b) punctul (i) din partea II a Protocolului 3 la Acordul privind Instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție, ajutoarele existente includ „orice ajutor care exista înainte de intrarea în vigoare a Acordului SEE în statele AELS respective, adică sistemele de ajutor și ajutoarele individuale puse în aplicare anterior și care se aplică și ulterior intrării în vigoare a Acordului SEE”.
4. În temeiul articolului 1 litera (b) punctul (v) din partea II a Protocolului 3 la Acordul privind Instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție, ajutorul existent cuprinde și „ajutorul considerat ajutor existent, deoarece se poate dovedi că, în momentul punerii în aplicare, nu reprezenta un ajutor și că a devenit ajutor ulterior, datorită evoluției Spațiului Economic European și fără să fi fost modificat de statul AELS [...]”.
5. În conformitate cu Protocolul 3 la Acordul privind Instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție și cu jurisprudența Curții Europene de Justiție ⁽²¹⁾, Autoritatea trebuie să verifice dacă, de la data introducerii sale, cadrul juridic în care s-a acordat ajutorul a fost modificat. Autoritatea trebuie să ia în considerare toate elementele juridice și economice referitoare la sistemul de radiodifuziune din statul AELS respectiv. Cu toate că elementele juridice și economice relevante pentru evaluarea respectivă prezintă aspecte comune în toate statele SEE, Autoritatea consideră că cea mai adecvată metodă este analiza de la caz la caz.

24C.5. *Evaluarea compatibilității ajutorului de stat în temeiul articolului 61 alineatele (2) și (3) din Acordul SEE*

1. Autoritatea trebuie să analizeze ajutoarele de stat acordate serviciilor publice de radiodifuziune pentru a stabili compatibilitatea acestora cu funcționarea Acordului SEE. Derogațiile enumerate la articolul 61 alineatele (2) și (3) din Acordul SEE pot fi aplicate, după caz.

⁽²⁰⁾ Corespunde articolului 88 alineatul (1) din Tratatul CE.

⁽²¹⁾ Cauza C-44/93, *Narmur-Les Assurances du Crédit SA c. Office National du Dueroire și Regatului Belgiei*, Culegere 1994, p. I-3829.

2. Acordul SEE nu conține o dispoziție care să corespundă articolului 151 alineatul (4) din Tratatul CE, care obligă Comisia Europeană să ia în considerare aspectele culturale în acțiunile sale în conformitate cu alte dispoziții, și nu conține nicio derogare culturală similară celei din articolul 87 alineatul (3) litera (d) din Tratatul CE. Acest fapt nu implică, totuși, că punerea în aplicare a normelor privind ajutoarele de stat nu lasă loc pentru luarea în considerare a aspectelor culturale. În acest sens, trebuie reamintit faptul că Autoritatea a stabilit, într-o decizie privind producția cinematografică și activitățile conexe cinematografiei în Norvegia, că măsuri de sprijin pentru cinematografie pot fi aprobate pentru motive culturale, pe baza articolului 61 alineatul (3) litera (c) din Acordul SEE, cu condiția ca această abordare să ia suficient în considerare criteriile stabilite de Comisia Europeană și să nu se abată de la practicile Comisiei, anterioare adoptării articolului 87 alineatul (3) litera (d) din Tratatul CE. În al doilea rând, trebuie notat că, în deciziile NN 49/97 și N 357/99 privind un pachet de sprijin pentru producția cinematografică și de televiziune irlandeză, Comisia Europeană a subliniat explicit că introducerea articolului 151 alineatul (1) și a articolului 87 alineatul (3) litera (d) nu reflectă în mod necesar o schimbare a politicii Comisiei privind sectorul cultural. În al treilea rând, Rezoluția privind serviciul public de radiodifuziune recunoaște că serviciul public de radiodifuziune îndeplinește o funcție culturală și că aplicarea normelor de concurență ar trebui să ia în considerare realizarea misiunii acestui serviciu public.
3. Autoritatea are sarcina de a decide asupra aplicării efective a oricărei derogări prevăzute la articolul 61 alineatul (3) din Acordul SEE și asupra modalității de a lua în considerare aspectele culturale. Trebuie reamintit faptul că dispozițiile care acordă derogări de la interdicția de acordare a ajutoarelor de stat trebuie să fie aplicate restrictiv. Prin urmare, în viziunea Comisiei Europene, pentru derogarea ajutorului de la interdicția de acordare a ajutoarelor de stat în temeiul articolului 87 alineatul (3) litera (d) din Tratatul CE, noțiunea de „cultură” trebuie de asemenea interpretată restrictiv. Aceeași regulă se aplică și atunci când Autoritatea analizează dacă o măsură poate obține o derogare pe motive culturale în temeiul articolului 61 alineatul (3) litera (c) din Acordul SEE. Așa cum a declarat Comisia Europeană în decizia sa *Kinderkanal* și *Phoenix*, nevoile educaționale și democratice ale unui stat membru trebuie să fie evaluate separat de promovarea culturii ⁽²²⁾. În acest sens, trebuie menționat faptul că există o distincție între nevoile culturale, sociale și democratice ale fiecărei societăți. Educația poate avea, desigur, și un aspect cultural.
4. Frecvent, ajutoarele de stat acordate serviciilor publice de radiodifuziune nu fac distincția între cele trei tipuri de nevoi. În consecință, cu excepția cazului în care un stat AELS nu prevede o definiție și o finanțare distincte în ceea ce privește ajutoarele de stat pentru promovarea culturii, astfel de ajutoare nu pot fi în general autorizate pe această bază. Acestea pot fi totuși evaluate în mod normal în temeiul articolului 59 alineatul (2) din Acordul SEE privind serviciile de interes economic general. În orice caz, indiferent de temeiul juridic în funcție de care se stabilește compatibilitatea, Autoritatea va efectua evaluarea de fond pe baza aceluiași criterii, și anume cele prevăzute în prezentele Orientări.

24C.6. Evaluarea compatibilității ajutorului de stat în temeiul articolului 59 alineatul (2) din Acordul SEE

1. În conformitate cu jurisprudența constantă a Curții Europene de Justiție, articolul 86 din Tratatul CE ⁽²³⁾ prevede o derogare și, prin urmare, trebuie interpretat în mod restrictiv. Curtea Europeană de Justiție a precizat că, pentru ca o măsură să poată beneficia de o astfel de derogare, este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:
 - (i) serviciul în cauză trebuie să fie un serviciu de interes economic general și trebuie să fie definit în mod clar ca atare de către statul membru (definiție);
 - (ii) întreprinderii în cauză trebuie să i se fi încredințat în mod explicit prestarea serviciului respectiv de către statul membru (mandat);
 - (iii) aplicarea normelor de concurență din tratat (în acest caz, interdicția acordării ajutoarelor de stat) trebuie să împiedice realizarea sarcinilor specifice încredințate întreprinderii, iar derogarea de la respectivele norme nu trebuie să afecteze dezvoltarea comerțului într-o măsură care să contravină intereselor comunitare (testul de proporționalitate).
2. Autoritatea este cea care evaluează dacă aceste condiții sunt îndeplinite la aplicarea articolului corespunzător, și anume articolul 59 alineatul (2) din Acordul SEE în statele AELS.
3. În cazul special al serviciului public de radiodifuziune, abordarea menționată anterior trebuie adaptată în funcție de Rezoluția privind serviciul public de radiodifuziune, care se referă la „misiunea de serviciu public, așa cum a fost ea conferită, definită și organizată de fiecare stat membru” (definiție și mandat) și prevede o derogare de la normele din tratat destinate finanțării serviciului public de radiodifuziune „în măsura în care finanțarea se acordă organismelor de radiodifuziune cu scopul ca acestea să-și îndeplinească misiunea de serviciu public... și... nu aduce atingere condițiilor schimburilor și concurenței în Comunitate într-o măsură care ar fi contrară interesului comun, iar realizarea misiunii acestui serviciu public trebuie să fie luată în considerare” (proporționalitate).

⁽²²⁾ Vezi nota de subsol 16.

⁽²³⁾ Articolul 86 din Tratatul CE corespunde articolului 59 din Acordul SEE.

4. După cum arată practica decizională recentă a Comisiei, o măsură care nu îndeplinește cumulativ criteriile Altmark trebuie în continuare analizată conform articolului 86 alineatul (2) din Tratatul CE, respectiv articolului 59 alineatul (2) din Acordul SEE ⁽²⁴⁾.

24C.6.1. Definiția misiunii de serviciu public

1. În vederea îndeplinirii condiției menționate la punctul 24C.6.1 pentru aplicarea articolului 59 alineatul (2) din Acordul SEE, este necesară stabilirea unei definiții oficiale a misiunii de serviciu public. Numai atunci Autoritatea va putea evalua cu suficientă certitudine juridică dacă derogarea prevăzută la articolul 59 alineatul (2) din Acordul SEE este aplicabilă.
2. Definirea misiunii de serviciu public este de competența statelor AELS, care pot decide la nivel național, regional sau local. În general, în exercitarea acestei competențe, trebuie avut în vedere conceptul de „serviciu de interes economic general”. Cu toate acestea, ținând cont de caracterul specific al sectorului radiodifuziunii, o definiție „largă”, care să acorde unui anumit serviciu de radiodifuziune sarcina de a oferi un program echilibrat și variat, în conformitate cu misiunea sa, și de a păstra în același timp un anumit nivel de audiență, poate fi considerată legitimă în temeiul articolului 59 alineatul (2) din Acordul SEE. O astfel de definiție ar fi compatibilă cu satisfacerea nevoilor democratice, sociale și culturale ale unei societăți, precum și cu garantarea pluralismului, inclusiv a diversității culturale și lingvistice.
3. În mod similar, misiunea de serviciu public poate cuprinde anumite servicii care nu sunt „programe” în sensul tradițional al termenului, de exemplu serviciile de informare online, în măsura în care satisfac aceleași nevoi democratice, sociale și culturale ale societății în cauză, ținând cont în același timp de dezvoltarea și diversificarea activităților în era digitală.
4. De fiecare dată când misiunea de serviciu public se extinde și acoperă noi servicii, definiția și misiunea ar trebui modificate în mod corespunzător, în limitele articolului 59 alineatul (2) din Acordul SEE.
5. Autoritatea are sarcina să verifice dacă statele AELS respectă dispozițiile Acordului SEE. În ceea ce privește definiția serviciului public în sectorul radiodifuziunii, rolul Autorității se limitează la a verifica dacă există o eroare manifestă. Autorității nu îi revine rolul de a decide dacă un program trebuie furnizat ca serviciu de interes economic general, nici de a pune la îndoială natura sau calitatea unui anumit produs. Cu toate acestea, ar exista o eroare manifestă în definiția misiunii de serviciu public în cazul în care aceasta ar include activități care nu ar putea fi în mod rezonabil considerate ca îndeplinind „nevoile democratice, sociale și culturale ale fiecărei societăți”. De exemplu, acesta ar fi, în mod normal, cazul comerțului electronic. În acest sens, trebuie reamintit faptul că misiunea de serviciu public desemnează serviciile propuse publicului în interes general. Problema definirii misiunii de serviciu public nu trebuie confundată cu problema mecanismului de finanțare ales pentru furnizarea respectivelor servicii. Prin urmare, dacă serviciile publice de radiodifuziune pot desfășura activități comerciale, precum vânzarea de spații publicitare pentru a obține venituri, activitățile respective nu pot fi considerate ca făcând parte integrantă din misiunea de serviciu public.
6. Definiția misiunii de serviciu public ar trebui să fie cât de precisă posibil. Aceasta nu ar trebui să lase nicio îndoială în privința intenției statului AELS de a include sau nu în misiunea de serviciu public o anumită activitate, desfășurată de un serviciu de radiodifuziune ales. În absența unei definiții clare și precise a obligațiilor impuse unui serviciu public de radiodifuziune, Autoritatea nu și-ar putea îndeplini sarcinile care îi revin în temeiul articolului 59 alineatul (2) din Acordul SEE și, în consecință, nu ar putea acorda nicio derogare în temeiul prevederii respective.
7. Identificarea clară a activităților care fac parte din misiunea de serviciu public este importantă și pentru operatorii de servicii care nu sunt publice, pentru ca aceștia să își poată planifica activitățile.
8. În cele din urmă, condițiile misiunii de serviciu public ar trebui să fie precise, astfel încât autoritățile din statele AELS să poată monitoriza eficient respectarea lor, în conformitate cu prevederile din următorul capitol.

24C.6.2. Mandat și control

1. Pentru a putea beneficia de o derogare în temeiul articolului 59 alineatul (2) din Acordul SEE, misiunea de serviciu public ar trebui încredințată uneia sau mai multor întreprinderi printr-un act oficial (de exemplu, printr-un act legislativ, contract sau mandat).
2. Cu toate acestea nu este suficient ca serviciul public de radiodifuziune să fie însărcinat în mod oficial cu prestarea unui serviciu public bine definit. De asemenea, este necesar ca serviciul public să fie prestat în mod efectiv, în conformitate cu modalitățile prevăzute în actul oficial încheiat între stat și întreprinderea căreia i-a fost încredințată misiunea de serviciu public. În acest scop, este de dorit ca o autoritate competentă sau un organism desemnat în acest scop să controleze aplicarea sa. Necesitatea existenței unei autorități competente sau a unui organism însărcinat să exercite un control este evidentă în cazul standardelor de calitate impuse operatorului cărui i se încredințează misiunea. Autorității nu îi revine rolul de a aprecia respectarea standardelor de calitate: ea trebuie să se poată baza pe un control adecvat efectuat de către statele AELS.

⁽²⁴⁾ Decizia C62/1999 a Comisiei, RAI, punctul 99 și C85/2001, RTP, punctul 158.

3. Competența de a alege mecanismul care să asigure un control eficient al îndeplinirii obligațiilor de serviciu public aparține statelor SEE. Un asemenea organism nu poate fi considerat eficient decât în măsura în care este independent de întreprinderea căreia i se încredințează misiunea.
4. În absența unor indicii suficiente și fiabile care pot stabili dacă respectivul serviciu public este prestat efectiv în conformitate cu misiunea încredințată, Autoritatea nu ar putea să își îndeplinească sarcinile care îi revin în temeiul articolului 59 alineatul (2) din Acordul SEE și, prin urmare, nu ar putea acorda o derogare în temeiul acestei dispoziții.

24C.6.3. Finanțarea serviciului public de radiodifuziune și testul de proporționalitate

24C.6.3.1. Alegerea finanțării

1. Obligațiile de serviciu public pot fi cantitative, calitative sau atât cantitative, cât și calitative. Indiferent de formă, acestea pot justifica compensarea, în măsura în care presupun costuri suplimentare pe care operatorul de radiodifuziune nu ar fi trebuit să le suporte în mod normal.
2. Sistemele de finanțare pot fi împărțite în două mari categorii: „finanțare unică” și „finanțare mixtă”. Categoria „finanțării unice” cuprinde sistemele în care serviciile publice de radiodifuziune sunt finanțate numai din fonduri publice, indiferent de forma acestora. Sistemele de „finanțare mixtă” cuprind o gamă variată de mecanisme prin intermediul cărora serviciul public de radiodifuziune este finanțat în proporții variabile din resurse de stat și din venituri provenind din activități comerciale, precum vânzarea de spații publicitare sau de programe.
3. Rezoluția privind serviciul public de radiodifuziune precizează: „Dispozițiile Tratatului de instituire a Comunității Europene nu aduc atingere competenței statelor membre de a participa la finanțarea serviciului public de radiodifuziune ...”. Aceasta include alegerea sistemului de finanțare. Atât timp cât concurența pe piețele relevante (de exemplu, publicitate, achiziționarea și/sau vânzarea de programe) nu este afectată într-o măsură care contravine intereselor comune, nu poate exista în principiu nicio obiecție la alegerea unui sistem de finanțare mixt (care să combine fondurile publice și veniturile provenite din publicitate) în defavoarea unui sistem de finanțare unic (doar din fonduri publice).
4. În timp ce statele AELS sunt libere să aleagă modalitatea de finanțare a serviciului public de radiodifuziune, Autoritatea trebuie să verifice, în temeiul articolului 59 alineatul (2) din Acordul SEE, că derogarea de la aplicarea normală a normelor de concurență pentru prestarea unui serviciu de interes economic general nu afectează concurența în spațiul SEE în mod disproporționat. Acest test este de natură „negativă”: permite să se verifice dacă măsura adoptată nu este disproporționată. De asemenea, ajutorul nu trebuie să afecteze dezvoltarea comerțului într-o măsură care să contravină intereselor comune.
5. Rezoluția privind serviciul public de radiodifuziune confirmă, de asemenea, această abordare pentru serviciul public de radiodifuziune, precizând că finanțarea nu trebuie „să aducă atingere condițiilor schimburilor și concurenței în Comunitate într-o măsură care ar fi contrară interesului comun, iar realizarea misiunii acestui serviciu public trebuie să fie luată în considerare”.

24C.6.3.2. Cerințe de transparență pentru evaluarea ajutoarelor de stat

1. Evaluarea realizată de Autoritate, menționată anterior, necesită o definiție clară și precisă a misiunii de serviciu public și o distincție clară și adecvată între activitățile de serviciu public și activitățile care nu sunt specifice serviciului public. La nivel național se impune deja, în mod normal, separarea conturilor între cele două sfere, pentru a se asigura transparența și controlul utilizării fondurilor publice. Separarea conturilor este necesară, de asemenea, pentru a permite Autorității să aplice testul de proporționalitate. Pentru Autoritate, acesta este un instrument de evaluare a eventualelor subvenții încrucișate și de motivare a plăților de compensări justificate pentru îndeplinirea misiunilor de interes economic general. Doar pe baza unei alocări adecvate de venituri și costuri se poate stabili dacă finanțarea publică se limitează efectiv la costurile nete ale misiunii de serviciu public și dacă poate fi, prin urmare, autorizată în temeiul articolului 59 alineatul (2) din Acordul SEE.
2. Cerințele de transparență în relațiile financiare dintre autoritățile publice și întreprinderile publice și în cadrul întreprinderilor cărora li s-au conferit drepturi speciale sau exclusive sau cărora li s-a încredințat prestarea unui serviciu de interes economic general sunt prevăzute în Directiva 80/723/CEE ⁽²⁵⁾.
3. Directiva 80/723/CEE solicită statelor AELS să adopte măsurile necesare pentru a garanta, în cazul fiecărei întreprinderi căreia i s-a acordat drepturi speciale sau exclusive ori căreia i-a fost încredințată prestarea unui serviciu de interes economic general, care primește ajutoare de stat sub orice formă și care desfășoară alte activități nespecifice unui serviciu public, că: (a) conturile interne corespunzătoare diferitelor activități, și anume cele specifice serviciului public și cele nespecifice unui serviciu public, sunt separate; (b) toate costurile și veniturile sunt percepute și alocate corect, pe baza principiilor de contabilitate analitică aplicate de o manieră coerentă și justificabile în mod obiectiv; și (c) principiile de contabilitate analitică în conformitate cu care sunt stabilite conturile separate să fie definite în mod clar.

⁽²⁵⁾ A se vedea nota de subsol 12.

4. Cerințele generale de transparență se aplică și în cazul serviciilor publice de radiodifuziune, așa cum prevede al cincilea considerent din Directiva 2000/52/CE ⁽²⁶⁾. Noile cerințe se aplică serviciilor publice de radiodifuziune în măsura în care acestea beneficiază de ajutoare de stat și li s-a încredințat prestarea unui serviciu de interes economic general, pentru care ajutoarele de stat nu au fost stabilite pe o perioadă adecvată în urma unei proceduri deschise, transparente și nediscriminatorii. Obligația separării conturilor nu se aplică serviciilor publice de radiodifuziune ale căror activități se limitează la prestarea de servicii de interes economic general și care nu desfășoară alte activități în afara domeniului respectivelor servicii.
5. În sectorul radiodifuziunii, separarea conturilor nu ridică probleme deosebite în ceea ce privește veniturile, dar poate fi dificilă sau chiar imposibilă în ceea ce privește costurile. Aceasta, ca urmare a faptului că, în sectorul radiodifuziunii, statele AELS pot considera că toate programele serviciilor de radiodifuziune sunt incluse în misiunea de serviciu public, permițând în același timp și exploatarea comercială a acestora. Cu alte cuvinte, activități diferite utilizează într-o mare măsură aceleași surse.
6. Din motivele menționate anterior, Autoritatea consideră că, în ceea ce privește veniturile, serviciile publice de radiodifuziune ar trebui să prezinte o evidență detaliată a surselor și a sumelor care corespund ansamblului de venituri obținute în urma prestării unor activități care nu sunt specifice unui serviciu public.
7. În ceea ce privește cheltuielile, costurile aferente activităților care nu sunt specifice unui serviciu public ar trebui clar identificate. În plus, în cazul în care se utilizează aceleași resurse — de personal, echipamente, instalații fixe — pentru a presta cele două tipuri de activități, costurile acestora ar trebui repartizate în funcție de diferența dintre costurile totale ale întreprinderii, incluzând serviciul care nu este public și costurile totale fără serviciul public ⁽²⁷⁾.
8. Cele menționate anterior presupun că, în mod contrar abordării adoptate în general pentru alte servicii publice, costurile care sunt în întregime imputabile activităților de serviciu public și de care beneficiază în același timp și activitățile comerciale nu necesită o separare între cele două tipuri de activități și pot fi afectate în întregime serviciului public. Este, de exemplu, cazul costurilor de producție ale unui program difuzat în cadrul misiunii de serviciu public, dar care este vândut și altor servicii de radiodifuziune. Cu toate acestea, exemplul cel mai important în acest sens îl constituie audiența, care este generată atât pentru a îndeplini misiunea de serviciu public, cât și pentru a vinde spații publicitare. Se consideră că o separare completă a acestor costuri între cele două tipuri de activități riscă să fie arbitrară și nesemnificativă. Totuși, în definirea politicilor de prețuri nu trebuie să se facă confuzie între alocarea costurilor din perspectiva transparenței conturilor și recuperarea costurilor. Această chestiune este abordată la punctul 24.C.6.3.3.2 din continuare.

24C.6.3.3. Proportionalitate

1. În aplicarea testului de proportionalitate, Autoritatea pornește de la premisa că finanțarea acordată de stat este necesară, în mod normal, pentru a permite întreprinderii să își îndeplinească misiunea de serviciu public. Cu toate acestea, pentru a îndeplini cerințele acestui test, ajutoarele de stat nu trebuie să depășească costurile nete ale misiunii de serviciu public, ținând cont și de alte venituri directe sau indirecte rezultate din aceasta. Din acest motiv, beneficiile nete pe care activitățile comerciale le obțin din serviciul public vor fi luate în considerare pentru a evalua proportionalitatea ajutorului.
2. Pe de altă parte, pot exista denaturări ale pieței care nu sunt necesare pentru îndeplinirea misiunii de serviciu public. De exemplu, un serviciu public de radiodifuziune, în măsura în care ajutorul de stat acoperă profiturile scăzute, ar putea fi tentat să provoace scăderea prețurilor de pe piață pentru publicitate sau alte activități care nu sunt specifice unui serviciu public, pentru a reduce veniturile concurenților. Un asemenea comportament, dacă este dovedit, nu poate fi considerat specific misiunii de serviciu public încredințate respectivului serviciu de radiodifuziune. În cazul în care un serviciu public de radiodifuziune reduce prețurile activităților sale care nu sunt specifice serviciului public la un nivel inferior celui necesar pentru a acoperi ansamblul costurilor acestor activități, luate separat, pe care un operator comercial eficient ar trebui să le acopere în mod normal într-un caz asemănător, o astfel de practică indică prezența unei compensări care depășește strictul necesar pentru îndeplinirea misiunii de serviciu public. Aceasta ar afecta condițiile schimburilor și concurenței din Spațiul Economic European într-o măsură care ar fi contrară interesului comun.
3. Prin urmare, în aplicarea testului de proportionalitate, Autoritatea stabilește dacă o eventuală denaturare a concurenței, cauzată de ajutorul acordat, se poate justifica prin necesitatea de a îndeplini misiunea de serviciu public, așa cum a fost definită de către statul AELS, și de a o finanța. Atunci când este necesar, Autoritatea adoptă, de asemenea, măsuri în temeiul altor prevederi ale Acordului SEE.

⁽²⁶⁾ A se vedea notele de subsol 13 și 14.

⁽²⁷⁾ Aceasta presupune referirea la o situație ipotetică în care activitățile nespecifice de serviciu public ar fi întrerupte. Costurile care ar fi astfel evitate reprezintă suma costurilor comune care trebuie alocate activităților care nu sunt specifice serviciului public.

4. Analiza efectelor ajutoarelor de stat asupra concurenței și a dezvoltării comerțului se va realiza în mod necesar pe baza caracteristicilor specifice fiecărei situații. Prezenta comunicare nu poate descrie în mod concret structura concurențială și celelalte caracteristici ale fiecărei piețe, deoarece acestea sunt în general foarte diferite între ele. Din același motiv, prezentele Orientări nu pot defini *ex ante* condițiile în care prețurile practicate de către serviciile publice de radiodifuziune sunt în conformitate cu principiile explicate la punctul 24.C.6.3.3.2. În consecință, evaluarea compatibilității unui ajutor de stat în favoarea unui serviciu public de radiodifuziune, în temeiul articolului 59 alineatul (2) din Acordul SEE se poate realiza doar de la caz la caz, potrivit practicii Autorității în materie.
5. În realizarea evaluării, Autoritatea ia în considerare faptul că, în măsura în care un ajutor de stat este necesar pentru îndeplinirea misiunii de serviciu public, sistemul, în ansamblul său, ar putea avea ca efect pozitiv menținerea posibilității de alegere pe anumite piețe relevante⁽²⁸⁾. Totuși, acest efect trebuie să fie pus în balanță cu posibilele efecte negative ale ajutorului, cum ar fi împiedicarea accesului altor operatori pe aceste piețe, permițând astfel consolidarea structurii oligopoliste a piețelor sau determinând serviciile publice de radiodifuziune să adopte comportamente anticoncurențiale pe piețele relevante.
6. Autoritatea ia în considerare, de asemenea, dificultățile pe care le-ar putea întâmpina unele state AELS în efortul de a obține fondurile necesare, în cazul în care costurile serviciului public pe cap de locuitor sunt mai ridicate, iar toate celelalte condiții rămân neschimbate⁽²⁹⁾.

⁽²⁸⁾ Aceasta nu înseamnă că un ajutor de stat poate fi un instrument justificat pentru a crește oferta și concurența pe piață. Ajutorul de stat care permite unui operator să se mențină pe piață, în ciuda pierderilor recurente, determină o denaturare gravă a concurenței, deoarece conduce, pe termen lung, la o ineficacitate sporită, o ofertă mai limitată și prețuri mai ridicate pentru consumatori. Ridicarea barierei juridice și economice la intrarea pe piață, punerea în aplicare a unei politici eficiente de luptă împotriva practicilor anticoncurențiale și promovarea pluralismului reprezintă o serie de instrumente mult mai eficiente în acest sens. Monopourile naturale sunt, în general, reglementate.

⁽²⁹⁾ Dificultăți similare pot surveni și în cazul în care serviciul public de radiodifuziune se adresează unor minorități lingvistice sau răspunde unor nevoi locale.

RECTIFICĂRI

Rectificare la Regulamentul (CE) nr. 1875/2006 al Comisiei din 18 decembrie 2006 de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 2454/93 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar

(Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 360 din 19 decembrie 2006)

La pagina 99, sub titlul punctului 15 primul paragraf a doua teză:

în loc de: „Procedura vamală luată în considerare se precizează cu ajutorul codurilor utilizate în a doua și a treia subdiviziune de la rubrica 1 din documentul administrativ unic.”,

se va citi: „Procedura vamală luată în considerare se precizează cu ajutorul literelor utilizate ca titlu de coloană (A-K) pentru identificarea procedurilor vamale din grila de la anexa 37 titlul I punctul B.”

Rectificare la Regulamentul (CE) nr. 1459/2007 al Consiliului din 10 decembrie 2007 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1858/2005 de instituire a unei taxe antidumping definitive asupra importurilor de cabluri de oțel originare, printre altele, din Africa de Sud

(Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 326 din 12 decembrie 2007)

La pagina 19, considerentul 14:

în loc de: „Decizia 2007/1459/CE a Comisiei ...”,

se va citi: „Decizia 2007/814/CE a Comisiei ...”.

La pagina 19, nota subsol 1:

în loc de: „⁽¹⁾ A se vedea pagina 18 din prezentul Jurnal Oficial.”,

se va citi: „⁽¹⁾ A se vedea pagina 25 din prezentul Jurnal Oficial.”
